

NEA HUND

Desember 2010 - Årgang 28

En hundeklubb for
trivsel og glede!

HOINNDAGAN I SELBU

Hund er glede!

STBK - styret 2010

Leder	Stig Meier Berg	926 03 856
Nestleder	Berit Storhaug	916 12 174
Sekretær	Dina Arnevik	930 53 397
Kasserer	Hilde E. Garberg	915 58 701
Styremedlem	Kristin Kolåseter	990 18 090
Varamedlem	Trine Brændmo	480 37 816

Teknisk komite

Leder	Kristin Kolåseter	990 18 090
	Nina F. Guldseth	905 42 282
	Terje Kulsetås	911 71 194
Vara	Terje Stokke	73 81 82 87

Brukshundkomite

Leder	Berit Storhaug	916 12 174
	Else May Engen	
	Hege Sagmyr	996 90 563
Vara	Kjersti Andresen	

Blodsporkomite

Leder	Dina Arnevik	930 53 397
	Wenche R. Krogstad	936 63 656
	Geir Kojedal	415 61 478
Vara	Tove Kaspersen	926 82 601

Redaksjon

Leder	Stig Meier Berg	926 03 856
	Wenche R. Krogstad	936 63 656
	Borghild Birkenes	971 22 599
	Tone G. Larsen	957 72 778

Revisor	Ivar S. Hanem	73 81 78 32
Vara	Frode Langseth	73 81 99 35

Valgkomite

Leder	Grethe M. Nykkelmo	73 81 76 44
	Ingeborg Borseth	934 41 326
	Kari Krogstad	911 22 633
Vara	Andreas Reitan	909 15 312

Medlemskap i STBK

Kontingent pr. kalenderår

Hovedmedlem	kr 150,-
Familiemedlem	kr 25,-
Grunnkontingent NKK	kr 140,-

Grunnkontingenten til NKK kommer i tillegg til klubbens kontingent

Medlemskap i STBK betyr også medlemskap i NKK og du får tilsendt Hundesport

Hovedmedlem i STBK får tilsendt NeaHund

Medlemskapet opphører ved skriftlig utmeldelse innen 31.12. inneværende år

Klubbens bankgirokonto
4285 07 90234

Klubbens adresse
STBK, Postboks 21, 7581 Selbu

Klubbens e-post: post@selbutbk.org
Klubbens hjemmeside: www.selbutbk.org

Medlemsblad for
Selbu Trekk- og Brukshundklubb
Utkommer 1 gang pr år

Redaktører

Wenche Randi Krogstad
wenche.krogstad@selbunett.no

Borghild Birkenes
borghild@spaniel.no

Tone G. Larsen
tonegl2002@yahoo.no

Redigering og layout
Wenche R. Krogstad / Stig M. Berg
Digitaltrykk: Det Grafiske Hus AS

Manusfrist 2011
20. oktober

Innhold i julenummeret

Lederen har ordet	3
Årsmøte 19. mars 2010	4
Årets valpekurs	5
Valpekull på Selbubesøk i 2010	7
Årets agilitykurs med Anette	8
Hoinndagan 2010	10
Vårens blodsporkurs	17
Agilitykurs 7. - 9. mai 2010	20
Bilulykken på Tretten	23
Kurs i bruksspor	24
Junikurs i blodspor	27
Selbuprøven 2010	28
Historien om mitt møte med en blodsporkonk.	30
Nordisk lagkonkurranse i viltspor - NVM 2010	32
NKK-dugnaden på Leangen 3. - 4. juli	33
KM i blodspor	34
Otto - klubbmester, Viltsporch. og ettersøkshund	35
Mentalbeskrivelse hund - vegen fram	37
NM i blodspor	41
En kommende agilitystjerne?	42
Valper.....	46
Valpetreff	49
Hunder kan, het det så fint under Hoinndagan	50
En tid for hundefolk	51
KM i bruksspor	52
Grunnkurs lydighet	54
Rapport fra mitt første ettersøk!	55
Hei alle sammen	56
Barmarkskjøring - hva er det?	58

Forsidebilde

Coco Line's Vanilla Dream (Myrten)
Eier Anne Langerud
Foto Wenche R. Krogstad

Lederen har ordet!

Året 2010 kjennetegnes av flere milepæler for STBK. Medlemstallet passerte 200 personer i løpet av høsten, leieforholdet ved Selbutunet er over etter 10 år, avtale om leie av 39 da skogsterreng sommeren 2011 (skal opp til godkjenning på klubbens årsmøte), gjennomføring av *Mentalbeskrivelse hund* for første gang - og sist, men ikke minst - flytting til nye kurs- og treningslokaler ved Moslet verksted innen årsskiftet.

Privat har hundeåret 2010 resultert i tap av én hund. I en alder av 13 år fikk akitaen Suki diagnosen benkreft rundt påsketider. Med store smerter i en fot fikk hun forlate denne verden, men minnene om henne er både sterke og gode. Som alle hundene jeg har hatt opp gjennom årene lærte også hun meg mye om hunders evne til samspill, arbeidskapasitet, stolthet og trofasthet.

Fortsatt synes jeg å høre lyden av henne i huset..... Av og til tar jeg meg også i å se etter henne i hundegården eller på hennes faste liggeplasser innendørs. Vi mennesker er noen små skapninger.

Veien videre

Klubbens nye kurs- og treningslokaler er nå nesten klare til innflytting og styret regner med at flyttejobben er unnagjort i god tid før årsskiftet. Dette betyr at det ikke blir noen pause i kursaktiviteten i vinter.

Når våren kommer vil arbeidet med opparbeiding av den nye agilitybanen begynne. Kun 11 av klubbens medlemmer møtte på den tillyste befaringa i november. Tilbakemeldingene i forhold til planene for treningsområdet i AUSA var derimot så positive at styret velger å sluttforhandle kontrakten med grunneier og ferdigstille planene for området til behandling på årsmøtet i mars. En 10-års leieavtale vil være så omfattende at det krever en forankring i et årsmøtevedtak.

Områdeplanen for arealet vi kommer til å leie vil i tillegg til agilitybane også inneholde inngjerdet, treningsbane og lekeområde for hunder. En form for WC vil også være tilgjengelig fra sesongstart. Enkelte er i tillegg igang med å undersøke kostnader i forbindelse med containerhus/Moelvenbrakker, men så langt vil ikke et husspørsmål foreløpig få 1.-prioritet i forhold til punktene over. Skulle det derimot dukke opp et fantastisk tilbud tar vi den diskusjonen på sparket!

Dugnadsviljen i STBK

I likhet med andre klubber merker også vi at interessen for dugnad ikke er stigende. Hoinndagan 2011 sto i en periode i fare, da kun 6 medlemmer i tillegg til hovedkomiteen - sendte positiv tilbakemelding på min forespørsel om de kunne tenke seg å hjelpe til under arrangementet. Personlig velger jeg å tro at dette skyldes ubeslutsomhet, glemsomhet, overfladisk lesing av e-posten mm - og ikke direkte uvilje. Jeg både håper og tror at flere er interessert i å stille opp når arrangementet settes igang. Litt flaut dersom vi med godt over 200 medlemmer må ta imot tilbudet om hjelp fra 2 frontfigurer i Norsk Buhundklubb - som har campingvogn i Selbu... synes du ikke? Uansett; Hoinndagan 2011 vil bli gjennomført for 5. året på rad. Vil du være med så heng på :-)

Mine ønsker for 2011

Flere klubber rapporterer om problemer med rekruttering innen lydighet og brukshund.

Dette problemet har jo selvfølgelig ikke STBK (!!) - av den gode grunn at vi slettes ikke har et aktivt miljø innen disse aktivitetene. I vår klubb finnes riktig nok flere ekipasjer som driver med både bruks og lydighet, men da gjerne gjennom andre klubber - som både kan tilby treningsgrupper og jevnlig konkurranser mm.

Det nye styret bør legge en langsiktig plan for hvordan dette kan legges opp framover. Mye vil være gjort dersom valgkomiteen klarer å finne personer som lever og ånder for de respektive hundesportene til verv i komiteene. Vi trenger mao enkeltpersoner som er villige til å dra lasset og gjøre en skikkelig jobb.

Etter årlige agilitykurs i 6 år (faktisk 3 kurs bare i år) bør dette nå gi seg utslag i at noen går foran og får i gang ei fast treningsgruppe neste år. Tar noen utfordringen?

Den siste artikkelen i årets utgave av Neahund er skrevet av Synne, som har begynt å lukte på barmarkskjøring. Kanskje det hun skriver kan utløse et skred av aktive hunder og førere? Dette er faktisk grønn helse i praksis!

God Jul & Godt Nytt År ønskes alle!
Machiko og Stig

Årsmøte 19. mars 2010

Tekst & foto - Wenche R. Krogstad

Leder Stig Meier Berg presenterer klubbens regnskap og økonomiske stilling for en lydhør forsamling.

Kjersti Zahl og Debbie Spests sørger for at det blir fart i loddسالget.

Årets årsmøte ble arrangert i storsalen på Selbutunet. 14 medlemmer møtte for å høre om året som gikk. Ved å møte på klubbens årsmøte får man også anledning til å påvirke drift, økonomi og valg av de som i neste periode skal sitte i styre og komiteer.

Årsmøtedeltakerne Geir Kojedal ble valgt til ordstyrer, Dina Arnevik referent og Kjersti Zahl og Kjersti Andresen til å undertegne årsmøtereferatet.

Driftsåret 2009 gav klubben et driftsoverskudd på kr. 75 638. Klubbens egenkapital pr. 01.01.10 er på kr. 130 017 - noe som revisor Ivar S. Hanem karakteriserte som svært bra.

Etter at det formelle var unnagjort ble det kaffe og kaker – og selvfølgelig lotteri til inntekt for klubben. Det var god stemning og mange fine gevinster, som ble fordelt mer eller mindre jevnt utover blant loddkjøperne.

Årets valpekurs

Tekst & foto - Wenche R. Krogstad

Klubben har arrangert 5 valpekurs i 2010, samtlige over 6 kvelder. Berit Storhaug og Wenche R. Krogstad har vært instruktører på henholdsvis 2 og 3 kurs.

Tema har vært kontakt og fokus på fører, ro-ligtrening, innlæring av sitt og dekk, gå pent i bånd, bevege seg på førers venstre side med kontakt, belønning og belønningsteknikk, timing av belønning, lek og lek som belønning. De har lært om innkalling og nysgjerrighetstrening, og innlæring av nei/forbudsord.

Vi har snakket om stell og handtering, valpens utviklingsperioder og hundens språk. Vi har også snakket om aktivisering og valpene har fått prøvd seg på nesearbeid som søk etter godbiter og spor.

Kurs 1 – start 14. januar

m/ instruktør Wenche R. Krogstad

- Lise Aunehaugen m/ pomeranian Bertil
- Tove Kaspersen m/ eng. springer spaniel Rikke
- Janiche Alvsaker m/ dogo canario Waldemar
- Bettina Brock-Larsen m/ jack russel terrier Bella
- Cecilie Jokstad m/ bl. beagle/dachs Bella
- Anita Pedersen m/ blanding Hera

Kurs 2 – start 15. mars

m/ instruktør Berit Storhaug

- Svein Arne Guldseth m/ jämthund Kira
- Janiche Alvsaker m/ dogo canario Jenni
- Morten Aasan m/ samojed
- Veronica Reinås m/
- Desiree Arvidson m/ blanding Busti

Kurs 3 – start 22. april

m/ instruktør Wenche R. Krogstad

- Ann-Elin Hunnestad m/ eng. springer spaniel Tuva
- Ida Kjelvik m/ shiba Tanja
- Camilla Farbu m/ svensk lapphund Arak
- Astrid Woodhouse m/ engelsk setter Tessa
- Anne May Gravidal m/ storpudde Becks

Ola Dalheim måtte av og til steppet inn for Bettina Brock-Larsen som hundefører på kurset med Bella.

Lise Aunehaugen studerer hvordan vinterens snøkuler har dekorert magen til Bertil.

*F.v. Anne Karin Stokke med Tullius, Tove Eidem Stokke og Kristin Stokke
I midten: Eva Guldseth og - Hilde Korstad m/ Børni
Foran f.v. Trine Stokke m/ Phoebe, Anne Beathe Guldseth m/ Tinka og Karen Stokke m/ Kompis
og Kaj Hansen m/ Teo*

Kurs 4 – start 16. august

m/ instruktør Berit Storhaug

- Kaj Hansen m/ petit basset vendeen Teo
- Anne Beathe Guldseth m/ cavalier king charles spaniel Tinka
- Hilde Korstad m/ mellompuddel Børni
- Kristin Stokke m/ mellompuddel Kompis
- Anne Karin Stokke m/ engelsk springer spaniel Tullius
- Tove Eidem Stokke m/ mellompuddel Phoebe

Kurs 5 – start 18. oktober

m/ instruktør Wenche R. Krogstad

- Heidi Geving Raaum m/ cavalier king charles
- spaniel Leo
- Dina Arnevik m/ eng. springer spaniel Izzie
- Linda Lynum m/ flatcoated retriever Era
- Kari Anne Søberg m/ alaskan malamute Mala

Hoinndagan i Selbu v/ leder

Hoinndagan 2010 gav et lite underskudd på ca kr. 2 000. Underskudd av en slik størrelse setter ikke arrangementet i fare, men tvinger oss bare til å fokusere enda mere på kostnader og inntekter.

Årsaken var bl.a. svikt i påmeldinga til kurs. Ei svært sur og kjølig helg gjorde også sitt til at publikum ikke akkurat sto i kø på Årsøya - forøvrig en ypperlig arena for oss.

Omsetning fra grill og kiosk ble heller ikke stimulert, da vi noen få dager før arrangementet fikk beskjed om at det ikke var mulig å gjennomføre den planlagte lure coarsin-

gen grunnet tekniske problemer med maskina som kjører "haren". Det var en klar strek i regninga!

Programmet for 2011 er foreløpig ikke klart, men jeg ser ikke bort fra at det blir tilbud om færre kurs. Årsøya er derimot bestilt - det samme er dommene til lydighet og valpeshow!

Arbeidet med å skaffe folk til årets arrangement viste seg å være svært tungt. Dersom dette gjentar seg til våren, tror jeg personlig det blir vanskelig å finne folk som ønsker å sitte i hovedkomiteen for Hoinndagan i 2012.

Valpekull på Selbubesøk i 2010

Tekst & foto - Wenche R. Krogstad

Flere av klubbens oppdrettermedlemmer har tatt turen til Selbutunet med årets valpekull for biltrening, sosialisering og miljøtrening.

Samtlige virket trygge, veltilpasset og nysgjerrige enten de var på befaring i 100-meters skogen, på agility-banen eller i kjelleren.

DAGBOK

11.04 - Springer Tulla med 8 valper
Oppdretter Borgild Birkenes (nederst til høyre)

19.05 - Toller Ricci med 5 valper
Oppdretter Geir Kojedal (øverst til venstre)

24.05 - Springer Pärlan med 9 valper
Oppdretter Vanja Sliwa/Dag Hassel (til venstre)

12.10 - Cocker Hayley med 9 valper
Oppdretter Tone G. Larsen/Kristian Isaksen (ovenfor)

13.11.10 - Springer Nova med 6 valper
Oppdretter Monica Holthe (nederst til venstre)

Årets agilitykurs med Anette

Tekst & foto - Wenche R. Krogstad

Årets første agilitykurs ble arrangert helga 23. – 25. april med Anette Mjøen som instruktør. Dette var 6 året på rad at Anette kom til oss i Selbu for å kurse hunder og eiere i agility. Værgudene var i godlune og velsignet oss med vakkert vårvær, så det ble på alle måter ei hyggelig helg.

Kurset var fulltegnet, dvs med 6 ekvipasjer, og det var både nybegynnere og viderekommende med. Nybegynnerne var Nils Rønning m/ storpuddel Brego, Hege Malvik m/ softcoated wheaten terrier Ylvis, Ragnhild Beckstrøm m/ hollandsk gjeterhund Cimon, Linda Lynum m/ flatcoated retriever Ask og Kristine Ulvund m/ polsk gjeterhund (PON) Theo. I klassen "litt videregående" stilte Berit Storhaug m/ korthårscollie Jelly.

Torkil Malvik, Hege Malvik m/ Ylvis, Nils Rønning, Berit Storhaug, Anette Mjøen, Kristine Ulvund, Linda Lynum og Ragnhild Beckstrøm m/ Simon

Linda Lynum er klar med leken når Ask kommer ut av pølsa.

Hege Malvik med Ylvis

Kristine Ulvund følger lett med når Theo løper gjennomfører momentet "stige".

Jelly i full fart over lengdehinderet - hvor Anett Mjøen sørger for at motivasjon og fokus er perfekt - før hun slipper Jelly fram mot Berit Storhaug.

Cimon i et perfekt hopp gjennom "hjulet" - motivert av leken som Ragnhild Beckstrøm lokker med.

Nils Rønning kaster tennisballen i det Brego er igjennom hjulet.

Hoinndagan 2010 - åpningsforedraget

Tekst & foto - Wenche R. Krogstad

Åpningsforedraget fredag 30. april ble som i fjor holdt av Tobias Gustafsson fra Sverige. Tema denne gangen var "Stress og motivasjon", et meget interessant emne som burde ha fylt salen med tilhørere – men dessverre var det skuffende få som benket seg i storsalen på Selbutunet da kl var 19.00. Men som vanlig fikk vi som var der full valuta for pengene og ble mange hakk klokere. – Takk til Tobias for meget lærerike timer!

Her forklarer Tobias hvordan forsøket kalt "Weiss's rotter" påvirker individer som blir utsatt for ulike former for strøm og medførende stressreaksjoner.

Hoinndagan 2010 - minkurs i agility

Tekst & foto - Borghild Birkenes - kursvert

Janniche Rynning hadde kun én deltaker på kurset jeg var kursvert på; Anne Lise Bjerkenås med sin unge labrador, som skulle få prøve agility for første gang.

Hun fikk en introduksjon i hva agility er, hvilke hindre som finnes, og hvordan man skal ta disse på riktig måte. Anne Lise og hunden fikk deretter komme på banen og prøve litt forskjellig.

Bildet viser hvordan hunden får litt hjelp over vippen den første gangen, så man ikke risikerer at den blir skremt.

Hoinndagan 2010 - Iydighetsstevne

Tekst & foto - Wenche R. Krogstad

Etter åpningsforedraget på fredag skulle resten av helgas aktiviteter foregå på Årsøya Fritidspark hvor vi startet lørdag morgen - 1. mai - med off. Iydighetsprøver med dommer Erik Brenden fra Lillestrøm.

Hele 24 ekvipasjer var påmeldt fordelt med 8 i KI I, 5 i KI II, 7 i KI III og 4 i KI Elite. Tre møtte ikke opp, men resten gjennomførte sine program i kaldt vårvær med hyppige regn- og sluddbyger.

Vinnerne fikk flotte hundetepper som gavepremier fra JaRo's Hund.

Nr. 1 Eva A. Nilsen m/ Osørens Annikki, dommer Erik Brenden, nr. 2 Hanne Aabakken m/ Golden Edition's Cafe Mocha og nr. 3 Solveig Hareide m/ Tollerfamily's Beta Lotta

Nr. 1 Emma Båtnes m/ Natu-Peik, dommer Erik Brenden, nr. 2 Henrik Stray m/ Arminzeras Cute Conveyor

Klasse III

Nr. 1 Monica Kjøsen
m/ Silka,
dommer Erik Brenden,
nr. 2 Solfrid Buvik m/ BH
Sæterskogen´s Nirrill
Gulldusk og
nr. 3 Liv Irene Bang
m/ BH Heierås Emma

Klasse Elite

Nr. 1 Anders Svare
m/ BH IPO1 Leonardas
Driftige Nemi,
dommer Erik Brenden,
nr. 2 Håkon Groven m/
Kronvallaren E-Tam og
nr. 3 Merethe Boneng
m/ Heierås Fame

Resultater offisielle lydighetsprøver på Hoinndagan 2010

Klasse I

- 1 - Eva A. Nilsen m/ Osørens Annikki, finsk lapphund 178,0 p
- 2 - Hanne Aabakken m/ Golden Edition´s Cafe Mocha, golden retriever 164,0 p
- 3 - Solveig Hareide m/ Tollerfamily´s Beta Lotta, nova scotia duck tolling retriever 161,5 p
- 4 - Katrine Wegdahl m/ Fjällfarmens Nannah, finsk lapphund 158,5 p
- 5 - Randi Johansen m/ Thyra, storpuddel 133,5 p
- 6 - Hanne Aabakken m/ Golden Edition´s Treklover, golden retriever 132,5 p
- 7 - Grete Røstvik m/ Heierås Abrah Kadabra, jack russel terrier 122,5 p

Klasse II

- 1 - Emma Båtnes m/ Natu-Peik, toller 158,5 p
- 2 - Henrik Stray m/ Arminzeras Cute Conveyor, flatc. 154,0 p
- 3 - Inger Rønsberg m/ Gågle, storpuddel 120,5 p
- 4 - Eli Ringseth m/ NUCH Geminero´s Hærlie Freia, dobermann 96,5 p

Klasse III

- 1 - Monica Kjøsen m/ Silka, blanding 255,5 p
- 2 - Solfrid Buvik m/ BH Sæterskogen´s Nirrill Gulldusk, labrador retriever 240,0 p
- 3 - Liv Irene Bang m/ BH Heierås Emma, belgisk fårehund, tervueren 218,0 p
- 4 - Rita Thobroe m/ Trollhovds Yakima, Eurasier 198,0 p
- 5 - Elisabeth Stene m/ NSVCH NUCH SEU(u)CH Søkkjelijas Turbo Emil, nova scotia duck tolling retriever 197,0 p
- 6 - Marit Wang m/ Max, bordercollie 189,0 p

Klasse Elite

- 1 - Anders Svare m/ BH IPO1 Leonardas Driftige Nemi, belgisk fårehund, malinois 217,5 p
- 2 - Håkon Groven m/ Kronvallaren E-Tam, borderc. 206,0 p
- 3 - Merethe Boneng m/ Heierås Fame, belgisk fårehund, tervueren 186,5 p

Brutt Hilde-Brith Johnsen m/ Heierås Hero,
belgisk fårehund, tervueren

Hoinndagan 2010 - valpeshow

Tekst & foto - Wenche R. Krogstad

Søndag opprørt med et landskap dekket av snø, men heldigvis var vegene bare, så folk kom fram selv om de hadde sommerdekk på bilen. Etter hvert kom sola fram og snøen forsvant, så det ble ganske levelig å være ute. Denne dagen var det valpeshowet som var trekkplasteret og vi hadde fått hele 69 påmeldte hunder av 41 raser som skulle bedømmes av eksteriørdommer Rose-Marie Emery fra Sverige. Gavepremier til vinnerne ble gitt av FK-butikken Selbu.

Fra venstre: BIS 1 - cairn terrier - Litolos Børni, P.A. Opheim, BIS 2 - dogo canario - Docanor`s Waldemar, J. Alvsaker, 7580 Selbu, BIS 3 - welsh corgi pembroke - Cymar`s Emma, H. Tvestad, BIS 4 - stor puddel - Remaro`s White Fashion Girl, E. H. Teigland

- GRUPPE 1 Welsh Corgi Pembroke, Cymar`s Emma, eier: H. Tvestad, 7320 Fanrem
- GRUPPE 2 Dogo Canario, Docanor`s Waldemar, eier: J. og I. Alvsaker, 7580 Selbu
- GRUPPE 3 Cairn Terrier, Litolos Børni, eier: P.A. Opheim, 7632 Åsenfjord
- GRUPPE 5 Eurasier, Fanakka`s Farah, eier: G-K. Andersen, 7079 Flatåsen
- GRUPPE 6 Beagle, Tyriberget`s O`Eros, eier: T. R. Reitan, 7584 Selbustrand
- GRUPPE 8 Golden Retriever, Golden Tress Allamanda, eier: H. Aabakken, 7600 Levanger
- GRUPPE 9 Stor Puddel, Remaro`s White Fashion Girl, eier: E. H. Teigland, 7130 Brekstad
- GRUPPE 10 Wippet, Adonis, eier: L. H. Dillan, 7650 Verdal

Barn & Hund

Tekst & foto - Wenche R. Krogstad

Både valpeshowet og Barn & Hund foregikk under tak i paviljongen på Årsøya. Barn & Hund ble dømt av Grethe Malvik Nykkelmo.

F.v. Vinner av Barn & Hund - klasse under 10 år - ble Charlotte Beckstrøm med Bira og vinner av Barn & Hund - klasse over 10 år - Tuva Dyrdal med Nicky.

Hoinndagan 2010 - Kurs og miljø

Tekst & foto - Wenche R. Krogstad

Også i år ble det arrangert flere typer minikurs. På lørdag var det "Handlerkurs" og "Hva skjer i ringen" m/ eksteriørdommer Rose-Marie Emery,

På lørdag og søndag Jessica Åberg hadde kursene "Tren lydighet med glede" og "Lek som motivasjon" mens Tobias Gustavsson hadde kursene "Stress og motivasjon" og "Hundens språk" og Janniche Rynning både demonstrerte og holdt kurs i agility (se side 10).

Et av årets høydepunkt skulle være lure coarsing, men det viste seg at tekniske problemer satte en stopper for dette.

Lørdag kveld arrangerte vi festivalmiddag på Selbutunet golf og familiepark for instruktører, dommere, ringsekretær m.fl. Der ble det også utdelt gaver til våre gjester.

På søndag hadde vi besøk av 2 ekvipasjer fra Norske Redningshunder som både informert og holdt en flott oppvisning i noen av hundenes ferdigheter.

Til tross for at Årsøya Fritidspark har profesjonelt opplagt grillhus og kiosk tok humørsprederne Ivar S. Hanem og Eva Vernstad initiativet til klubbens første ambulerende serveringssted - hvor de kunne tilby både vaffel og kaffe - noe som var svært populært i det lunefulle været.

Jessica Åberg demonstrerer en av mange typer lek med sin egen kelpie på kurset med samme tittel.

JaRo's hadde i år en innholdsrik stand hvor de presenterte og solgte flere type hundeprodukter. Eierne Roger Krogstad (på bildet) og Janniche Rynning er forøvrig medlemmer i STBK og gjorde sitt til at publikum og utstillere trivdes på Årsøya.
Foto Borghild Birkenes

John Fagerlund stilte også i år opp med vogn og noen av sine hunder for å tilby hundekjøring for barn og voksne.
Foto Borghild Birkenes

Hei!

Søndag den 5. september deltok min engelske springer spaniel Luck på blodsporkonkurranse i Rindalskogen, som Nordvest Dachshundklubb arrangerte. Det var 30 deltakere på prøven.

Der fikk vi faktisk 1. premie med HP for dommer Per Helge Pedersen.

Det var tredje gangen vi stilte på konkurranse.

*Med hilsen Bjørn Johnsen
STBK-medlem på Røros*

Hoinndagan 2010 - minkurset "Stress og motivasjon"

Tekst & foto - Borghild Birkenes - kursvert

Mange var spent på hva kurset ville by på, spesielt om de fikk noen tips til sin egen hund. Tobias Gustafsson forklarte forskjellen mellom stress og motivasjon, og hvordan man kunne lære seg å styre dette. Noe stress var bra og nødvendig for å ha motivasjon, men samtidig skal hunden kunne slappe av innimellom slagene. For å lære hundene dette, ble lek benyttet. Det var viktig å lære å leke på en måte hunden også trivdes med, og kursdeltakerne skulle lære seg å veksle mellom lek og passivitet.

Tobias vektla at hunden skulle oppfordre til videre lek, og at all lek skulle skje rettet mot fører. Det skulle være gøy for hunden – så fikk heller eierne tilpasse seg det hunden likte. Han forklarte hvordan vi kunne lære hunden å slappe av, nesten på kommando, ved hjelp av en spesiell teknikk som går ut på å ha hunden stående med siden til mens vi stryker den beroligende.

Tobias Gusstafson i samtale med deltakerne på kurset "Stress og motivasjon".

Hoinndagan 2010 - minkurset "Hundens språk"

Tekst & foto - Wenche R. Krogstad

Tobias Gusstafson bruker her 2 av deltakerne og deres hunder for å forklare noen problemstillinger på minikurset "Hundens språk".

Vårens blodsporkurs

Tekst & foto - Wenche R. Krogstad

Stig tar litt ekstra teori mens Knut Håvard Nes-set legger ut spor for basset Lisa. På bildet sees f.v. Martin Steen, Lillian Grønning (delvis bak Stig), Rigmor Tjernvoll, Solfrid Buvik, Randi Øverstad, Anita Fløan m/ Lisa, Iver J. Unsgård (bak Anita), Sture Saks-vik, Svein Arne Guldseth og Linda Lynum.

Helga 7. - 9. mai var det tid for årets første blodsporkurs i regi av STBK. Instruktørene Stig M. Berg og Wenche R. Krogstad hadde fullt kurs, men endte opp med 11 deltakere pga frafall på kort varsel. Som vanlig var det en entusiastisk og engasjert gjeng med hundeeiere som møtte opp for å få teoretisk og praktisk undervisning om blodspor.

Det var god spredning både i alder og bakgrunn på deltakerne - og på hunderaser; 2 petit basset griffon vendeen, 1 flatcoated retriever, 1 labrador retriever, 1 golden retriever, 1 dalmatiner, 1 lagotto, 1 cocker spaniel, 1 engelsk springer spaniel, 1 jämthund og en blanding av jämthund og hvit elghund. Flere av deltakerne hadde som mål å få utdannet godkjent ettersøkshund, mens mange så blodspor som en fin aktivitet for hund og eier.

Linda Lynum konstaterer at Ask ligger på sporet.

Vi var heldige med været - noe som ikke har vært en selvfølge denne våren. Det var kaldt, men oppholdsvær og en del sol. Det praktiske arbeidet startet på Selbutunet lørdag formiddag - før vi kjørte opp i Kulsetmarka og gikk spor der begge dagene.

- Ei meget vellykket og trivelig kurshelg med dyktige hunder og eiere :-)

Labrador retriever Niril Guldusk har god fart ut i sporet med matmor Solfrid Buvik i lina.

Martin Steen og en meget spornøye petit basset griffon vendeen.

Arak er blanding av hvit elghund og jämthund. Han er stor og sterk, men sporer i et meget rolig tempo sammen eier Iver J. Unsgård.

Stig forklarer matmor Randi Øverstad hvor hun skal gå mens cocker Cookie holder Linda Lynum med selskap.

Svein Arne Guldseth skal utdanne ny ettersøkshund og har fått et godt emne i jämthunden Kira.

På sporslutt lå hjorteskanen og både dalmatiner Jubi og matmor er svært fornøyd med arbeidet.

Unge Lisa (petit basset griffon vendeen) er kjempes-tolt over å ha funnet skanken, og det er matfar Knut Håvard Nesset også.

Sture Saksvik sin hund Felice er en lagotto og egentlig en trøffelhund, men hun elsker å bruke nesen på blodspor også - og skanken er stas.

Golden retriever Lea drar matmor Rigmor Tjernvoll ut i sporet. Her er det bare å henge på :-)

“Jeg fant, jeg fant!” sier springer spaniel Mira etter å ha gått sporet sitt. Matmor Lillian Grønning har god grunn til å være fornøyd med vovsen sin.

Agilitykurs 7. - 9. mai 2010

Tekst & foto - Randi H. Hassel

ENDELIG!!!!

Agility er en populær sport innen hundeverdenen, og her er Selbu intet unntak. Mange hundinteresserte hadde ventet helt siden høstens kurs, og endelig var det klart for ny moro. Et fulltegnede kurs, dvs 5 eiere m/6 hunder, gledet seg vilt til to herlige dager med praktisk aktivitet, samt teorikveld i forkant.

Instruktør Janniche Rynning, Nidaros bhk og STBK, ledet en ivrig gjeng gjennom fine dager. Hun var en meget dyktig instruktør som alltid hadde fokus på ekvipasjen, og kom med konstruktive tilbakemeldinger. Her var det mye god veiledning å få, uansett ståsted. Du fikk ros underveis, og hjelp til å bedre vanskelige ting. I tillegg involverte hun både ekvipasjen i aksjon og de som så på, i refleksjon på ting som ble gjort – nettopp for å kunne innse det man gjorde feil / riktig. En meget viktig egenskap; i stedet for å si at "nå ble det feil," fikk deltakerne være med på å finne ut av dette selv. LÆRE-RIKT, og absolutt noe å ta med seg for andre som er i en veilednings-situasjon.

Ira suser gjennom tunnelen.

Camilla og Arak øver på vippa. Instruktør Janniche hjelper til.

Regel nr. 1: Agility er og skal være GØY! Nettopp dette tror jeg nok alle syntes, både eiere og hunder. Høy intensitet, mye stå-på-vilje og masse ros kan vel oppsummere helga. Alle hadde stort utbytte av kurset, uansett om du var nybegynner eller ikke. Det er nemlig det fine med agilitykurs – man har mulighet til å tilpasse situasjonen til hver enkelt hund og fører. Alle trenger ikke være på samme ståsted. Med hunder fra 4 ½ mnd til 6 år, der noen var helt ferske mens andre allerede hadde konkurrert, fikk deltakerne nyttige erfaringer å ta med seg videre.

Labrador retriever Kira, jack russel terrier Theo, breton Ira, samt svensk lapphund valpen Arak var alle nybegynnere på agilitybanen. Her var innlæring av de ulike hindrene førsteprioritet. Trygghet og kontroll ved hindrene er viktig, og da særlig ved de høye og de bevegelige (hvh mønet og vippa). Derfor var vok-

sentettheten rundt hundene viktig, og ikke minst BELØNNINGEN! Godbiter og leker florerte, til hundenes store begeistring.

På en agilitybane møter man på hindre av ulike typer; hopphindre, felthindre og andre hinder. På helgas kurs jobbet vi med mange av disse;

- Hopp hinder i form av vanlige rett-opp-og-ned-hinder, lengdehinder og hjul.
- Felthindrene møne og vippe, der hindrene i hver ende har et felt som hunden må berøre under passering
- Andre hinder som tunell, slalom og pølse

To av hundene var litt mer drevne i faget. Kromfohrländer Birk og breton Luis Figo fikk en god del repetisjon, samt nye utfordringer i ulike hinderkombinasjoner, ulike inngang på hindrene og større fart. Her ble det mye å bryne seg på, noe som også gjaldt eierne. I agility gjør hunden ALDRI feil – det er bare føreren som leder hunden feil. Hundene vil alltid følge førerens kroppsspråk, og dermed er det meget viktig at begge to har fokus på hva som skal gjøres. Konklusjon? Et kurs som dette vil være like lærerikt, og ikke minst like viktig, for føreren som for hunden.

Kira på vei over mønet.

Theo forserer hopp hinderet i super fart!!

Så da gjenstår å finne ut – hvordan opplevdes helga for deltakerne? Ettersom flere av ekvipasjene var nye på banen, var kanskje noe av forventningene så som så. Men alle hadde som mål å ha det gøy mens man lærte noe. Og lærte gjorde vi som bare det! En oppmuntrende instruktør Janniche smittet humør og glede, og ikke minst trua på at ting går bra, over på eierne, som igjen hadde innvirkning på hundene. Entusiasme, vilje, og et ønske om å lykkes kan oppsummere kurset.

Hundene var slitne etter to dagers meget intens jobbing, og eierne boblet over av interesse for videre arbeid. Gnisten var virkelig tent. Det ligger an for mange timers jobb på agilitybanen i framtida for helgas ekvipasjer. Kanskje blir de også å finne i konkurranser? Potensialet er der så absolutt.

Så på vegne av alle 34 bein på kurs i helga, så sender jeg en STOOOOR takk til ei kunnskapsrik og dyktig dame med et livsengasjement i hundens rike. Vi har hatt stort utbytte av kurset, og vi håper å kunne lære enda mer av deg ved en senere anledning, Janniche.

Randi og Figo

Kjersti og Birch

*F.v. Inger Marit, Camilla, instruktør Janniche, Randi, Heidi og Kjersti
Foran sitter bretonene Luis Figo og Ira de Cacao*

Bilulykken på Tretten

Tekst Wenche R. Krogstad

Norsk Spanielklub avholdt sin årlige Hovedutstilling i Hønefoss helga 29. – 30. mai. Mange spanieleiere fra Trøndelag skulle også dit, deriblant våre medlemmer Hilde Kolstad med datter Lise K. Tromsdal og de to springerne Wilma (Winton Dancing In The Moonlight) og Chanel (Coco Line Silky Vanilla).

Ved Tretten i Gudbrandsdalen skjedde det som ikke skulle skje – en møtende bil kom over i feil kjørebane og møtte fronten til Hildes bil. Bakluka ble også truffet og både den og burdøra på det kollisjonssikre hun-

deburet spratt opp - med det resultatet at begge hundene ble kastet ut av bilen og ned en bratt skråning.

Som ved et under ble verken Hilde eller Lise skadet og de fikk etter hvert ropt tilbake Wilma. Chanel, derimot, forsvant i panikk til skogs. I løpet av de neste 12 dagene ble hun observert på begge sider av Gudbrandsdalslågen. Hun vandret flere mil opp og ned dalen, men kom stadig tilbake til nærheten av utgangspunktet uten at noen greide å få tak i henne – hun skygget unna for folk og egen familie. Gode venner reiste

ned fra Trøndelag for å hjelpe til med letinga. Lokalbefolkningen holdt utkikk, det ble satt opp oppslag og historien om Chanel kom i lokalavisa og ble kringkastet på lokalradioen.

Lise, som er Chanels eier, var der nede nesten hele tiden både alene og sammen familie eller venner. Det kom stadig inn meldinger om observasjoner og en dag virket det som de skulle lykkes i å få kontakt med henne. Men plutselig forsvant hun opp på toglinja, ble truffet av toget og døde. – Lise har skrevet følgende for å hedre Chanels minne.

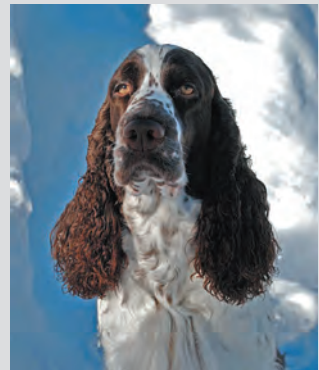
Chanel - 01.12.07- 09.06.10

Det som skulle bli en morsom og trivelig helg for oss ble fort noe helt annet. Den helgen og ukene som fulgte var slitsomme, men håpet om å få hjem Chanel, den utrolige støtten og hjelpen fra folk holdt oss gående. Chanel var ute i 12 dager, hun krysset toglinjen, E6 og Lågen og beveget seg over store områder før hennes flaks var oppbrukt og hun døde momentant da toget traff henne i det hun prøvde å krysse toglinjen.

Chanel var en glad og lykkelig springer. Hun var en smart hund som hadde egne meninger. Jeg har mange morsomme minner fra da hun lå langflat på gulvet om morgene (for hun ville ikke ut før hun fikk mat), og de gangene hun ikke ville inn i huset. Setningen "Lise, hent hunden din!" var til tider en gjenganger. Chanel valgte sine egne eiere. Hun var min hund, og når jeg var i Trondheim og studerte var hun min far Odd Arne sin. I motsetning til de 4 andre hundene her hjemme som holdt seg til min mor Hilde. Det viste Chanel tydelig ved å følge etter oss og ligge lenge i fanget hver eneste kveld. Når jeg kom hjem i helgene var hun så glad at hun smilte og gjorde seg bitteliten, før hun måtte løpe og hente noe som hun kunne vise fram.

Chanel var en ekte "will to please" springer, det eneste hun trengte i gjengjeld var å få høre hvor fin hun var, da ble hun kjempekry og var tydelig verdens flinkeste. Hun var gal etter å apportere både på land og i vann. Baller var hennes lidenskap, da ble hun litt for intens. Men hun apporterte også alt av vilt, metaller, leker og klær. Alt vi ba henne apportere egentlig, som for eksempel frosset kjøttdeig.

Chanel var en svært enkel hund å ha i hus, rolig og avslappet. Men med en gang vi ba om det så fant hun fram arbeidshunden i seg og kunne stå på i timesvis. Hun hadde en super konsentrasjonsevne og var veldig leken så det var lett å trene henne. Vi kunne kommet veldig langt sammen om vi hadde fått sjansen til å trene nok.

Hun hadde to CERT på utstilling og mange CK. På blodspor hadde hun bare gått en prøve hvor hun nullet, men med mengdetrening hadde hun blitt like god som sin mor, Tikila (NSVCh NMB-06 Kahill's Coco Chanel).

Jaktanleggsprøven var også bestått. Men hun var selvfølgelig ikke helt perfekt. Blant annet så manglet hun mot når hun møtte fremmede. Hun ville gjerne hilse på, men turte ikke. Dette gjorde det vanskelig for oss å fange henne etter bilulykken.

Chanel var min beste venn og vi hadde et helt spesielt bånd mellom oss. Jeg får ikke til å sette ord på hvor mye jeg savner gullet mitt. Jeg er stolt og takknemlig for at jeg fikk æren av å eie en så fantastisk hund.

Tusen takk for støtten vi har fått! Deres omtanke har hjulpet oss mye gjennom den tunge tiden.

Hilsen Lise

Kurs i bruksspor

Tekst - Stig Meier Berg / foto - Wenche R. Krogstad

Bruksspor er en ferdighet hvor hund og eier samarbeider om å løse en sporopp-gave - hvor sporlegger også har lagt ut gjenstander som hunden skal lokalisere og deretter markere.

Mens bakken fortsatt lå snøhvit i starten av mai inviterte STBK til kurs i bruksspor. Dette etter å ha tatt en pause i denne kursformen i noen år grunnet manglende interesse fra medlemmer og andre.

Denne gangen ble kurset gjennomført med 6 deltaker - hvorav 2 stilte med samme hund. Kursdeltakerne var Kjersti Zahl med Almita (kromfohländer), Gunnar Kvarme med Shanti (boxer), Andreas Reitan med Betty (hollandsk gjeterhund), Unni Moslet med Jerri (shäfer) - og Cecilie Iversen Jokstad og Anders

Almita går testsporet i snø.

Almita belønnes ved at hun finner leken sin i slutten av sporet.

Tørring med Bella (blanding).

Instruktør Stig Meier Berg gjennomførte først en kveld med teori og beskrivende video for at deltakerne skulle få et inntrykk av hva som kreves av hund og fører for sporarbeidet skal bli vellykket.

Det store spørsmålet var jo om hundene går spor fordi fotavtrykkene noen steder vil være synlige i snøen. Svaret er nei. All erfaring fra sporkurs på snø - både bruksspor og ID-spor - viser at utrente hunder ikke får noen hjelp av fotsporene. De går nemlig av sporet, selv om det er lagt i 30 cm snø!

Første praktiske samling ble gjennomført på Selbutunet. Samtlige hunder fikk et spor lagt ut av eier - uten herjing med leke, kong eller klovnestreker for å "øke motivasjonen". Neida, det er vanligvis ikke nødvendig. Det er nemlig ikke ønskelig at hunden opparbeider et for høyt arousalnivå - dvs. en intensitet som er uforenelig med et godt og nøye sporarbeid.

Mens hunden ser på rusler eieren rolig ut i skogen, merker sporet, legger ut

leke i tillegg til godbiter i slutten av sporet. Hunden leies deretter 90° inn på sporet - som om den er på tur. Plutselig "slår den" på lukta fra sporet, følger det og når slutten - hvor godbiter, leke og ros gjør at hunden får en positiv opplevelse.

Dertter går det slag i slag. I løpet av de neste 4 samlingene bygges førerens kompetanse parallellt med hundens erfaringer. Gjennom ulike typer spor i forhold til underlag, miljø, forstyrrelser, sporets alder mm bygges et nødvendig tillitsforhold mellom hund og eier - hvor arbeidsfordelingen er klar. Hunden gjør sporarbeidet - mens fører legger til rette, og støtter hunden der dette er nødvendig.

Deltakerne oppfordres hele tiden til å observere hundens generelle kroppsspråk - og ikke minst endringer i kroppsspråket under veis i sporet.

I tillegg til forstyrrende spor av både hund og person som krysser hundenes spor og spor etter fremmed sporlegger får ekipasjene også prøve seg på spor hvor sporlegger har lagt ut naturpinner med sin egen lukt i sporet.

Denne typen sporarbeid er ikke bare en trivelig samarbeidsaktivitet for deg og din hund. Hunden blir her utfordret i forhold til sine forutsetninger. Den blir dessuten mentalt sliten - på en helt annen måte enn å renne etter en ball eller løpe ved siden av en sykkel. Trening av evnen til problemløsning og selvillit er enda et argument.

Toppen av lykke for hunden synes å være når vi av og til lar sporleggeren sitte i enden av sporet når hunden kommer. Sammen med lek, godbiter og ros bygger sporleggeren/figuranten opp hundens motivasjon til å yte topp innsats også på neste, neste og neste spor.

Neste kurs? - ja det holdes til våren!

Junioren Jerri til Unni Moslet følger sporet med lav nese og utmerket tempo.

Gunnar Kvarnme følger tett på Shanti idet hun "slår" på sporet.

Bella "forteller" Anders Tørring hvor sporet går ved å dra han ut i sporet.

Når det skal legges flere parallelle spor samtidig er det viktig å planlegge nøye på forhånd. Både merkebånd, telling av skritt og bruk av siktepunkt - i tillegg til en viss porsjon stedsans kommer godt med når sporene skal legges ut.

Her belønnes Jerri for svært godt sporarbeid.

Betty og Andreas Reitan lar seg ikke lure av at instuktøren har krysset sporet flere ganger med sin egen hund.

Junikurs i blodspor

Tekst - Eirin Eidem Reinen

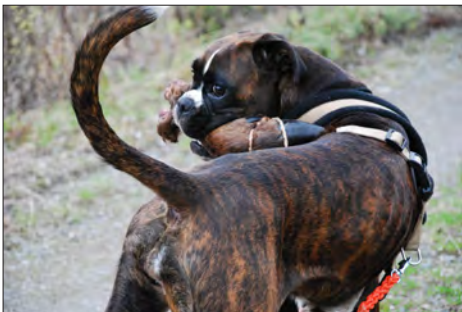
Blodspor er en morsom utfordring for de fleste hunder og eiere. Dette er noe for de som vil ha en god måte å aktivisere hunden sin på, ved å la hunden bruke hodet og sansene sine, eller for de som vil jobbe videre for å få en godkjent ettersøks-hund eller ønsker å delta på blodsporprøver. En fin måte å komme i gang med sporingen er å melde seg på et blodsporkurs.

En helg i juni hadde jeg endelig meldt meg på et etterlengtet blodsporkurs. Dette kurset hadde jeg hørt mye positivt om, så jeg var spent på om det levde opp til forventningene. Med en lånt springer spaniel, Lotta, var vi klare til å begynne på vårt første sporkurs.

Fredag kveld var 6 spente kursdeltakerne på plass på Selbutunet. Etter en presentasjon av deltakere og hunder gjennomgikk kursleder Stig teori om temaet. Vi fikk vite alt grunnleggende om blodspor, fra lukt og vind til utstyr vi må ha. Vi fikk se filmer der mange av deltakerne ble overrasket over valpen til Stig. Bare 10 uker gammel sporet den og brukte nesen som bare det.

Etter teorien tror jeg alle klødde etter å begynne med sporingen!

Tidlig lørdag morgen var deltakerne samlet på Selbutunet med varme uteklær og hunder klare til å bruke nesen. Blant hundene var det 3 boxere, 1 cocker, 1 valp av rasen petit basset griffon vendeen og 1 springer spaniel. Én etter én gjennomførte vi dagens program.

Cera viser fram skanken.
Foto Eirin Eidem Reinen

Eirin og Lotta går spor. Foto Ella Ekren

Alle så og lærte av hverandres forskjellige problemer og løsninger på ting.

I løpet av dagen prøvde hundene oppsøk av eierens fotspor og å gå blodspor (det første blodsporet for mange). Alle hundene fikk sett og smakt på blodet og skanken. Hundene taklet blodsporet godt, og skjønnte til slutt at det var lønnsomt å holde snuten klistret til bakken.

Etter timer ute var deltakerne blitt godt kjent med hverandre, og var ferdig med dagens økt.

Søndag bar det rett opp i skogen for å legge nye spor. Hundene fikk flere vinkler i sporet og sporet ble forlenget. Mange av hundene viste stor framgang fra forrige dag, valpen også. Alle ble sjarmerte av den lille valpen som etter hvert gikk spornøye og med stor iver helt til sporslutt. Det var inspirerende for meg som skulle trene opp valp senere samme sommer, å få se hvordan valper kan trenes og hvor fort valpen lærte.

På slutten av dagen fikk vi utdelt et hefte om alt vi hadde gjennomgått i teori og praksis, og noen tips for å fortsette treningen hjemme.

Et kurs som innfridde forventningene!

Selbuprøven 2010

Tekst - Wenche R. Krogstad

Deltakere, dommere og funksjonærer i skjønn forening før utmarsj på årets Selbuprøve i blodspor. Foto Helge Growe

Lørdag 26. juni var det tid for årets Selbuprøve i blodspor. Vanligvis foregår jo denne første lørdagen i juli, men i år har NKK sin Trøndelagsutstilling den helga så vi valgte å justere vårt arrangement til helga før. Et aber med det er at prøven kolliderte med Verdensutstillinga i Danmark og dermed gikk vi "glipp" av en del av våre faste deltakere - og sporleggere. Siden NM-blodspor skal foregå i Trondheim 14. august - med kongepokal - har det vært stort trykk på blodsporprøvene i Midt-Norge i år. Vi fikk også 30 påmeldte hunder, men pga mangel på sporleggere hadde vi bare plass til 24, noe som dessverre medførte trekking av deltakere - og det er ikke så hyggelig.

De som ble med på prøven i år kom fra Krokeldal (Troms) i nord, Stryn i vest, Mattmar (S) i øst, Engerdal og Gjøvik i sør-øst - og ellers fra Trøndelag. Veldig mange nye fjes og ukjente hunder med titler som fortalte om svært høy kvalitet når det gjelder sporarbeid, så det skulle bli

skikkelig konkurranse om pallplassene. To tidligere NM-vinnere var også med og som vanlig var det god spredning på hunderaser; 9 engelsk springer spaniels, 3 labrador retrievere, 2 cocker spaniels, 2 flatcoated retrievere 1 welsh springer spaniel, 1 golden retriever, 1 nova scotia duck tolling retriever, 1 akita, 1 bearded collie, 1 borderterrier, 1 hollandsk gjeterhund og 1 dachs korthår. Dommene var kjente travere med unntak av Erik Jønland som er ny dommer på vår prøve. På sporleggerfronten var det også 5 nykommere og de klarte oppgaven som kjentmenn med glans.

Da vi la ut sporene fredag ettermiddag/ kveld regnet det jevnt og trutt. I tillegg var det søkkvått i marka pga ei hel uke med nedbør og flom helga før, så det var ikke lett å ta seg fram uten høye støvler. Men til tross for flytende forhold ble det svært god sporing på de fleste på lørdag - og hele 14 førstepremier. Kun en HP denne gangen da lista for å få den

var lagt til synlig eller hørbart vilt/tamdyr i sporet, - 2 fikk 2. pr., 2 fikk 3. pr og 6 fikk null med tilhørende smultring.

For tredje år på rad ble Wenche R. Krogstad og cocker Pippi kåret til Prøvevinner. Hun var i tillegg så heldig å få fugl i sporet og fikk dermed en HP. Anne Langerud og springer Poa ble nr 2 mens Hilde Foss og flatcoated retr. Drømmende Brum ble nr 3.

Vi hadde valgt å leie oss inn på Granlund idrettspark på Mosletta denne gangen og det fungerte utmerket. God plass både inne og til parkering ute og ikke minst et flott utstyrt kjøkken slik at det var mulig å tilby både varm mat og nystekte vafler. Det fuktige været fungerte godt for sporhundene, men fristet ikke til utendørs bespisning, så det passet jo godt at vi kunne avvikle både den og premieutdelinga inne.

Fra venstre Anne Langerud m/ Poa,
Wenche R. Krogstad m/ Pippi og
Hilde Foss m/ Brum.
Bak fra venstre dommerne Ole Johan
Dahl, Erik Jønland, Arnstein Friberg,
Stig Meier Berg og Annar Sætnan.
Foto Anita Fløan

Resultater Selbuprøven i blodspor 2010

Nr. 1 og prøvevinner

Wenche R. Krogstad (STBK) m/ NVCh Tomboys Symphony For You (cocker Pippi) – 1. m/ HP

Nr. 2 – Anne Langerud (STBK) m/ NVCh Desperados Rigoletta (springer Poa) – 1. pr

Nr. 3 – Hilde Foss m/ NVCh Av-Zan-laz Drømmende Brum (flatcoated retr.) – 1. pr

Øvrige m/ 1. premie

- Anne Langerud (STBK) m/ NVCh Coco Lines Vanilla Dream (springer Myrten)
- Dina Arnevik (STBK) m/ Faks Minime Mira (springer Mira)
- Henrik Jensen (STBK) m/ NSVCh NUCH SU(u)Ch Vildandens Humle af Tingcha (toller Remus)
- Monica Mikkelsen m/ NVCh NUCH Milstolpens Enity Red Queen (akita)
- Lise Tromsdal (STBK) m/ NSVCh NMB-06 Kahills Coco Chanel (springer Tikila)
- Gry Stenvold m/ NordVCh NMB-08 Farthingale the Norwegian Sea (labrador retr.)
- Anne K. Stokke (STBK) m/ NSVCh Mi-Mios Prudence (springer Lacris)
- Frode Trangmyr m/ NSVCh Ronja (dachs korthår)
- Hanne Meland (STBK) m/ Mi-Mios Fairy Hope (eng. springer spaniel)
- Monica Skomakerstuen m/ Bergsidas Beinn Eibhinn (labrador retr.)
- Jan Reidar Landrø m/ Yxsjöstugans Princess Mira (welsh springer sp.)

Med 2. premie

- Fritz Just m/ Mi-Mios Gunns N'Roses (eng. springer spaniel)
- Bjørn Johnsen (STBK) m/ Westaway Luck of the Draw (eng. springer spaniel)

Med 3. premie

- Wenche R. Krogstad (STBK) m/ Häljans Ciquitita (cocker Tuva)
- Helge Håheim m/ NVCh Nyengets Pernille (borderterrier)

Med 0 premie

- Kjersti Andresen (STBK) m/ Markhyttens Embla O'Zilk (golden retr. Embla)
- Silje Hatlen m/ NSVCh Sæterskogens Kia (labrador retriever)
- Eva Toresson (S) m/ Pilfrost Faelfus (bearded collie)
- Marianne Hansen m/ Pintails Quick Cooper (flatcoated retr.)
- Tove Horneman (STBK) m/ NVCh Ingribakkens Karmensita (springer Mossa)
- Arnstein Mosleth m/ Trontoppens Chanel (hollandsk gjeterhund)

Historien om mitt møte med en blodsporkonkurranse

Tekst - Anita Fløan

Det hele startet med en blodsporkurs i mai, hvor jeg ble spurt om å være sporlegger på prøven til klubben 26. juni. Dette året ble prøven avholdt samtidig med WW i Danmark, og mange av de 'faste' sporleggerne var derfor borte. - Og så jeg da, jeg som aldri har lagt et spor som er lengre enn et par hundre meter tidligere. Ikke har de inneholdt fire vinkler, to avhopp og blodgrop heller. Og jeg er særlig dårlig på å huske på at skanken skal ligge igjen ved sporslutt, det har faktisk skjedd at jeg har hatt med meg både skank og merkebånd forbi sporslutt.

Så utgangspunktet var ikke så veldig bra. Men jeg hadde jo lyst da – ikke minst til å se hva dette går ut på. Så da er det vel like greit og hoppe i det som å krype i det! Jeg ble tatt under vinger som hjalp meg godt.

En uke før blodet skulle legges ut gikk jeg ut med Stig for å sondere terrenget. Dette var nok alfa og omega for meg, jeg fikk gode tips om hvor jeg skulle legge vinkler og så merket jeg sporet med bånd mens jeg gikk. Hadde også GPS'en påslått, så sporet ble vel dokumentert.

Da vi hadde gått den første runden satte jeg meg ned og lagde meg en skisse på et papir. Så gikk jeg samme sporet en gang til, hvor jeg merket meg i pannebrasken hvor jeg hadde gått. Dette sporet matcha mitt første spor på GPS'en også, så jeg var veldig fornøyd med meg selv, men også øøøørlite nervøs (ok, jeg var dritnervøs der jeg tuslet rundt i skogen alene og prøvde ha full kontroll på området...). Tenk og ha pulsen bankende så hardt for ... ingenting..??

Jeg dro hjem den dagen og drømte blodspor.. så fortregnte jeg det litt, for dagen etterpå dro vi til Oppdal og stilte på utstillingen der. Noe vi jo ble særdeles fornøyd med! Så kom jeg hjem og "glemte" sporet noen dager, før jeg på onsdag tror jeg fikk pusteproblemer, hentet fram både GPS og

Anita leker med Jubi. Foto Wenche R. Krogstad

papiret. Bak i pannebrasken dro jeg på snarvisitt i området, og jo da – jeg husket fortsatt hva jeg hadde gjort. Så kom det mail om oppmøte fredag ettermiddag, og jeg måtte puste enda litt mer. Fredag jobbet jeg sånn at jeg bare kjørte rett opp til Selbu etterpå.

Der møtte jeg Wenche på Selbutunet for en siste peptalk og utlevering av blod og skank. Så var det å kjøre opp i området og se hva jeg fikk til. Jeg hadde memorert sporet mitt bra nå, og hadde en laaang huskeliste i bakhodet. Oppspark med blod, merking i ca 25 meter i starten, huske på å ta ned merkebåndene deretter, ikke miste noe ut av lommene osv.

Jeg fant igjen sporet mitt, og GPS'en var enig. Likevel dunka det hardt i halsvenene mine, det smalt liksom i ørene og jeg var tørr i kjeften. Men så var jeg ferdig! Jeg tok ned de siste merkebåndene, la igjen skanken og helte de siste små bloddråpene over skanken. For tenk, jeg hadde klart

meg med mine tildelte 5dl med blod!! Ja, jeg hadde 5 ekstra dl i vesten, og i mitt hode så hadde jeg forberedt meg på å at jeg aldri i verden klarte meg med bare en flaske.... Men det gikk!!

Så møtte jeg en liten hindring.. For da jeg og Stig gikk en uke før var det bare en liten vadebekk og krysse et stykke etter sporslutt. Men denne kvelden var det ei stor elv... Og ja, jeg plumpa, til tross for at jeg stødde meg på blodstaven. Så nå var mitt hovedproblem hvordan jeg skulle få dommer og ekvipasjen over elva dagen etterpå. Og jeg turde tenke tanken på at jeg håpet at "mitt" spor ville bli gått av prøvens beste hund. Se, et ørlite spor av selvtillit!

På prøvedagen derimot var all selvtillit borte. Jeg sto opp tidlig og møtte opp til trekking av spor. Jeg løp rundt med hatten mens Wenche og Geir prøvde å få kabalen til å gå opp. Så var det på tide å løpe til skogs. Eller, jeg måtte sitte på pinebenken enda

litt til. For mitt spor var nummer tre for dommeren den dagen. Så fikk jeg endelig klarsignal og kjørte opp for å vente på dommeren og ekvipasjen.

Det var Anne Langerud som trakk mitt spor med Myrten. Jeg hilste på dommeren og så var vi klare til å finne starten. Jeg holdt meg i bakgrunnen som jeg hadde "lært" på forhånd.

Myrten startet bra, og jeg hadde selvsagt full kontroll de første meterne hvor jeg hadde merket. Så var det tomt for merkebånd og jeg måtte tenke selv. Og da fikk jeg en forferdelig puls IGJEN.... Hva hadde jeg begitt meg ut på?? Tenk om jeg ødela alt her nå?? GPS'en klarte jeg og slå av i beflippelsen, og når jeg fikk den på igjen tok det alt for langt tid å søke etter satelitter... Jeg var heeelt på egenhånd.. Dommeren vendte seg bak og lurte på om dette var sporet. Jeg nikket uten å være sikker, men så krysset vi over en sti jeg husket, og Myrten gikk helt riktig gjennom ei glenne jeg husket.

Så funka endelig GPS'en, og jeg slappet litt mer av, for joda, vi var på den lilla streken! Så kom vi til første vinkel, og Myrten gikk rett fram. Det hylte i ørene mine, og jeg prøvde meg på tankeoverføring til Myrten, høyre, høyre, høyre... Men Myrten hørte ikke på meg, hun VILLE gå rett fram, og så begynte hun på de klassiske tegnene. Hun ristet seg, kikket opp på eieren sin og snøt seg i nesen. Men hun jobbet på, og sakte, aalt for sakte i mitt hode, ringet hun seg tilbake og krysset over sporet. Jeg prøvde meg på en ny tankeoverføring: venstre, venstre, venstre. Men nei, hun gikk rett over og ut på andre siden av sporet. Men så fikk hun litt mer oversikt, og vi gikk riktig

vei!! Hun var vel to-tre meter utenfor det originale sporet, men det hadde regnet masse, både på fredagen når jeg la sporet og over natta. Så det var nok en forklaring på det.

Så kom vi opp på myra, og dommeren spurte meg nok engang med blikket om vi var på riktig vei. Jeg kunne ikke annet enn å nikke i riktig retning. Så fikk jeg formidlet til han hvor min andre vinkel lå, og at blodgropa lå ute på myra før ei grøft. Myrten kom til vinkelen, og gikk rett videre også denne gangen. Men nå tok hun seg fort inn og ringet tilbake og fortsatte på riktig spor.

Jeg klarte å puste nå, for nå var jeg HELT sikker på hvor sporet gikk videre. Myrten kom til blodgropa, og markerte denne råbra i mine øyne!! Anne påpekte også at her var det blodgrop, så dommeren fikk det godt med seg. Vi gikk over grøfta og inn i litt skog igjen, her holdt Myrten fin fart og var veldig lett og lese. Inne i "skogen" hadde jeg vinkel nummer tre, og her var det opphold i vinkelen. Denne vinkelen tok hun som en drøm, og vi kom ut på litt myr-/skogunderlag igjen. Ingen problemer med å lese Myrten nå heller, og jeg var veldig imponert! Så kom vi til siste vinkel, og her gikk hun en ørliten meter over, stoppet, snudde og sporet.

Oppholdet lå i en liten helling, men null problem for Myrten. Inn mot sporslutt gliste jeg godt, nå så jeg skanken, og Myrten brukte litt tid på sidene for å finne den, men til slutt fikk hun servert både leverpostei, makrell i tomat og fikk bære hjem dagens fangst.

Så var det denne elva da... Vi endte opp med et litt annet valg, men jeg plumpa uti likevel. Dommeren hoppa

lett over og jeg prøvde å være grei og la Anne holde hånda mi i det hun hoppa over. Myrten bare svømte over hun - kjekt med vann-hund. Min lille prikk hadde nok heller satset på sin spenst og heller dødd enn å bli våt på beina...

Så var det over for min del, jeg krysset fingrene for at dette var godt nok for dommeren, og sannelig fikk jeg lovord av han etterpå også.

Nede ved sekretariatet hjalp jeg Tove Kaspersen litt med og grille burgere og pølser sånn at jeg tiden gikk litt fortere før alle var ferdige. Mat fikk jeg også, og så var det klart for premieutdeling. Jeg hjalp Wenche med å skrive ned premiegradene på hver enkelt ekvipasje, og når vi var ferdige med nullene, treerne og toerne sto det igjen ganske mange blanke firkanter. Og enda hadde de ikke "ropt opp" mitt spor!!!

Anne og Myrten fikk en 1.premie, og selvsagt var jeg stolt på deres vegne!! Nå fikk jeg ikke prøvens beste hund på mitt spor, men en 1.premie er like godt!! Endelig kunne jeg slappe av og kjenne en ørliten seiersfølelse til min egen selvillit. Dette var jo easy-peasy!! Takk til Anne og Myrten for at dere gjorde mitt første spor til en så bra opplevelse!!

Så dette var spennende, og nå er målet og komme meg ut på en konkurranse med min lille prikk. Det ligger mange treningstimer før vi kommer så langt. Likevel er det nok et mål som må til for at jeg skal kunne stole nok på selvilliten min, sånn at vi kommer oss til start noen gang. Det er jo bedre å hoppe i det enn å krype i det, ikke sant??

Valpelek

Hjeeelp, æ gir mæ - sier Lille til Orlando.

Foto Wenche R. Krogstad

Nordisk lagkonkurranse i viltspor - NVM 2010

Tekst - det norske retrieverlandslaget i blodspor

NVM går av stabelen i Fosen 1. august i år. Etter kvalifisering ble 5 ekvipasjer tatt ut til å representere Norge; Gry Stenvold, Henrik Jensen, Silje Hatlen, Hilde Foss og Peter Melchior. Nytt i år er at Finland stiller med lag, dermed skal 4 lag i møtes til dyst!

Siden Norge er arrangør av NVM i år, og vi kjenner regelverket godt, mente vi at det ikke var nødvendig med så mange treningsamlinger, men vi bestemte oss for å møtes på sporprøven til Selbu Trekk og Brukshundklubb, den 26. juni. På denne måten fikk vi trent på lignende terreng som det er i Fosen og bli litt bedre kjent. Alle deltakerne på NVM er de samme som i 2009, bortsett fra Silje.

Vel framme i Selbu, ble vi godt mottatt av laglederen; Helge Growe. Vi overnattet på Marienborg Camping, som ligger nydelig til ved elva i Selbu. Sommeren

hadde dessverre ikke kommet til Trøndelag enda, så både ullstiligongs og lue måtte fram da vi satt ute og koste oss med sporprat på Campingen kvelden fredag og lørdag.

Selbu Trekk og Brukshundklubb arrangerte en flott prøve på lørdagen. Det var over 30 deltakere på prøven. Terrenget var bra, sporene

Hilde med Brum på 3. plass

var gode, og til og med været hadde ikke vært bedre denne våren!

Noen av oss gjorde det svært bra, andre hadde slitt ut hunden i sin jakt på HP før søknadsfristen til NM!

Resultater

1. premie, prøvens 3. beste hund.
Hilde Foss og NVCH DK VCH
Av-Zan-laz Drømmende Brum
02209/05, (Brum),
Flatcoated retriever

1. premie
Gry Stenvold og NMB-08 NORD
VCH Farthingale the Norwegian Sea
S32435/2004, (Idunn),
Labrador retriever

1. premie
Henrik Jensen og N SE VCH NUCH
SE U(u)CH Vildandens Humle af
Tingcha S12985/2004, (Remus),
Nova Scotia Duck Tolling retriever

0. premie, (brutt av fører)
Silje Hatlen og NVCH SE VCH
Sæterskogen's Kia 06523/01, (Kia),
Labrador retriever

Remus er 100% fokusert på sporet og har enda ikke oppdaga Silje og hennes 4 måneder gamle Andi som står like ved sportraseen noen titalls meter lenger fram.

Søndag brukte vi til å gå treningsspor. Henrik ville ha forstyrrelser i sporet sitt i form av folk og hunder som stod nær innpå. Som ekstra belønning for å mestre dette fikk Remus pipeleker i sporet like etter forstyrrelsene. Dessverre går det trolig rundt en rev i Selbu, som er den lykkelige eier av en liten rød krokodille.

Kia fikk et kort motivasjonsspor med en svær elgfot i enden. Hilde og Brum måtte dessverre dra hjem lørdag kveld, så Idunn var siste hund ut. Hun fikk et langt spor med mange utfordrende momenter, deriblant mange vinkler og finurlig sporing langs en bekk og en grusvei. Alle hundene gjorde godt arbeid i treningssporet sitt. Selv om alle hadde fått noen hint om hva det ville være lurt å trene litt ekstra på fram mot NVM kunne vi dra hjem med en god magefølelse etter ei fin landslagssamling i Selbu.

NKK-dugnaden på Leangen 3.-4. juli

Tekst - Stig Meier Berg

For 2. året på rad deltok STBK med mannskap på NKK's internasjonale utstilling på Leangen. I år hadde vi fått ansvaret for kafeteria og kiosk i tillegg til at vi bidro med flere "skrivere" på utstillinga.

Straks det var klart at regionstyret i NKK helst så at STBK tok på seg ansvaret for salg av mat og drikke begynte Kristine Kolåseter, Dina Arnevik og undertegnede planlegginga. Vi så for oss et opplegg som la vekt på kvalitet, utvidet vareutvalg og god logistikk.

Kristin tok på seg ansvaret for å lede arbeidet på selve utstillingsdagene. Dina gikk inn som hennes "høyre hånd" og hovedansvarlig for å skaffe mannskap. Stig skulle jobbe med logistikk og var ansvarlig for vareinnkjøp og kontakt med leverandører.

Da lørdagen opprant var følgende i boks:

- Kjølebil fra B. Langset i Selbu full av varer
- Kjøledisker for mineralvann fra B. Langseth
- Isbil fra Hennig Olsen
- Kaffetraktere fra ASKO
- Gassgriller fra Stabburet (takk til Edvin Garberg)
- Telt for servering, grilling og kiosk
- Telt med bord og benker for publikum

Det unike med STBK's opplegg var at vi:

- kunne hente flere varer både lørdag og søndag
- fikk returnert alle usolgte varer
- til enhver tid selge kald drikke

Tross store problemer med strømtilførsel til biler, kaffetraktere og vaffeljern - og kummerlige forhold for de som jobbet på kjøkkenet gikk salget strykende. Direkte skuffende var det at andre klubber, som på forhånd hadde gitt bekjed om at de skulle hjelpe til, ikke dukket opp! Søndag var vi derfor svært underbemannet - noe som også forplantet seg til nedrigging og opprydding.

Våre folk la mao ned et formidabelt arbeid for å ro dette i land på søndag. Snedig, men det er alltid noen som "ofrer seg"..... Sin personlige lønn får de sikkert i himmelen. STBK sitter derimot igjen med i overkant av 35.910,-. Som nest største klubb bidro vi totalt med 266 timer, noe som tilsvarer kr. 135,- pr. time.

Dere skulle hatt medalje hele gjengen

- dere som investerte mange timer av egen fritid for fellesskapet. Beløpet vil komme svært godt med i våre anleggsplaner framover!

Spesialsøk

Din hund - designet for nesearbeid

Spesialsøk

er en fellesbetegnelse for ulike aktiviteter knyttet til bruk av hundens unike nese. Lær hunden å lete etter kantareller, råte, dyreblood - eller gå ID-spor - kort sagt det du selv har lyst til!

Åpne kurs fram til påske 2011

- ✓ Modul I - Intro-kurs spesialsøk 28. - 30.01
- ✓ Modul I - Intro-kurs spesialsøk 25. - 27.02
- ✓ Modul I - Intro-kurs spesialsøk 25. - 27.03

Målgruppe

Hundeeiere som ønsker en positiv aktivisering av seg selv og sin hund.

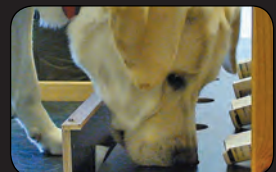
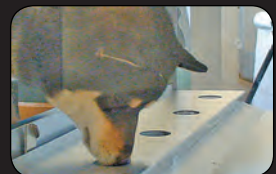
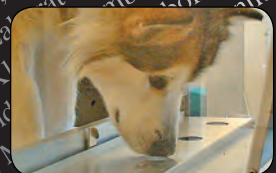
Kursgruppe

Maks 6 deltakere med hund.

Kurs og treningslokaler fom 01.01.11

Kursene gjennomføres i treningslokaler på Stjørdal - utstyrt med treningsplattformer, -bane, -brett, rondell, tuber mm.

Alternative kurssteder i 2011 - Brekstad, Orkanger, Trondheim, Levanger, Steinkjer, Molde, Oslo. Ta kontakt!

Stig Meier Berg
Godkjent lærer i spesialsøk

Mobil: 926 03 856
e-post: stig.berg@selbunett.no

KM i blodspor

Tekst og foto - Wenche R. Krogstad

F.v. Anne Langerud m/
Poa, Kristin Kolåseter m/
Otto og Hilde Kolstad m/
Tikila
Bak: dommer Kjersti An-
dresen, dommeraspirant
Børge Wahl, dommerne
Edvin Meistad, Gunnar
Bostad og Atle Stenmo.
Foto Wenche R. Krogstad

Lørdag 7. august arrangerte STBK sitt årlige klubbmesterskap i blodspor i Mosletmarka, og med sekretariat og bespisning på Granlund. Vi hadde god påmelding - 17 medlemmer (med 22 hunder) ønsket å delta og hele 9 av disse skulle også legge et eller to spor hver. Så mange som 14 av de startende hundene var eng. springer spaniel. Det var 4 cockere, 1 nova scotia duck tolling retriever, 1 jack russel terrier, 1 basset fauve des bretagne og 1 shiba. Vi hadde engasjert 4 dommere til å dømme de 22 sporene – Atle Stenmo (NKK-representant), Gunnar Bostad, Edvin Meistad og Kjersti Andresen.

Som alle tidligere KM i blodspor ble vi velsignet med vakkert, varmt vær og med regn natt til lørdag ble det svært gode sporforhold. I tillegg til sau og mye elg var vi så "heldige" å få bærplukkere i enkelte spor denne gangen - 2010 ser nemlig ut til å bli et stort år når det gjelder multer. Et annet innslag av det utfordrende slaget - som vi også hadde på Selbuprøven i juni - var at noen av sporene hadde besøk av reinsdyr og det forstyrret hundene mer enn noe annet siden de ikke får trent på dette til vanlig.

Resultater KM blodspor

Nr 1 og Klubbmester – og NVCh

Kristin Kolåseter m/ Fagerkollens Otto (basset fauve des bretagne Otto) – 1. pr m/ HP

Nr 2 Anne Langerud m/ NVCh Desperados Rigoletta (springer Poa) – 1. pr m/ HP

Nr 3 Hilde Kolstad m/ NSVCh NMB-06 Kahills Coco Chanel (springer Tikila) – 1. pr

Øvrige med 1. premie (i katalogrekkefølge)

- Wenche R. Krogstad m/ NVCh Tomboys Symphony For You (cocker Pippi)
- Wenche R. Krogstad m/ Häljans Ciquitita (cocker Tuva)
- Dina Arnevik m/ Faks Minime Mira (springer Mira)
- Hilde Kolstad m/ Winton Dancing In The Moonlight (springer Wilma)
- Vidar Sagmyr m/ NVCh Ingribakkens Luna (springer Luna)
- Kristian Isaksen m/ NVCh Blue Satin Into My Arms (cocker Mia)
- Bente Storli m/ Mi-Mios Remember Me (springer Ull)
- Lillian Grønning m/ Picabos Whipped Cream (springer Mira)

Med 2. premie (i katalogrekkefølge)

- Anne Langerud m/ NVCh Cocolines Vanilla Dream (springer Myrten)
- Jens Holthe m/ Ingribakkens Lucia (springer Lucia)
- Monica G. Holthe m/ Ingribakkens Nova (springer Nova)

Med 3. premie

- Bjørn Johnsen m/ Westaway Luck of the Draw (springer Lucky)

Med 0. premie (i katalogrekkefølge)

- Geir Kojedal m/ SU(u)ch Nina Ricci av Heliomar (toller Ricci)
- Geir Kojedal m/ Lukas (jack russel terrier Lukas)
- Tone G. Larsen m/ Caseins Blue Cashmere (cocker Trym)
- Kristian Isaksen m/ NSVCh NordUCH Barecho Fly Me To The Moon (springer Liza)
- Anne K. Stokke m/ NSVCh Mi-Mios Prudence (springer Lacris)
- Borghild Birkenes m/ AD NUCh Coco Dots Cassandra (springer Tulla)
- Per Ivar Lysholm m/ Ølenskjolds Dai-Ichi Akiro (shiba Akira)

Otto - klubbmester, Viltspor champion og ettersøkshund

Tekst - Kristin Kolåseter

Otto - årets klubbmester i STBK - godkjent ettersøks- hund med poengsummen 10 blank og Viltspor champion! Hadde noen sagt at dette skulle skje meg for tre år siden, ja da hadde jeg vel bare ledd det bort.

For tre år siden hadde vi ennå ikke bestemt oss helt for om vi skulle ha en hund til. Vi hadde jo to allerede, men mannen min Stig hadde fått være med på rådyrjakt året før og tanken om en hund til å jage rådyr med var sådd.

Vi kikket litt på dachs til å begynne med, men ble liksom ikke helt bergtatt. Rasen basset fauve de bretagne ble vi ikke kjent med før Stig "dumpa" over ei lita fauvefrøken på villmarksmessa på Hamar i 2007. Bassetklubben hadde egen stand på messa, og Stig fikk høre mye godt om rasen. Jeg fikk en MMS med bilde av ei lita fauvelispe som smelta meg helt. Da Stig kom hjem hadde han med rasebeskrivelser på flere bassetarter, men fauven fanget straks min interesse.

Etter timer foran pc-en med utallige bilder og historier om fauven, dukket det opp ei hjemmeside som var litt utenom det vanlige, og som viste fauven forskjellige bruksområder og egenskaper veldig godt. Jeg ble revet med i historier om jakt på både rådyr, hare, rev, villsvin og bjørn. Det var lagt ut bilder av fauven som ble trent på blodspor og som gjorde det godt på konkurranser og utstillinger. Bildene som var fra hjemmet viste en hund som likte å ligge i fanget, som lekte med barn og ellers var trivelig å ha inne. Øverst i venstre hjørnet stod det: VALPER TIL SALGS!

Etter en veldig kort vurdering med meg selv, slo jeg nr og ventet spent på svar. Det fikk jeg. Alle var solgt og han hadde lange ventelister på tisper. Jeg må innrømme at skuffelsen var stor, men jeg kunne vente jeg. Mannen i den andre enden fortsatte praten og spurte og grov om Chico og Laika, de to andre hundene våre, hvordan vi behandlet dem, om de var inne, om de ble brukt på jakt osv. Merkelig å spørre om det når han ikke har valper å selge, tenkte nå jeg, men etter en lang og trivelig hundepprat kunne han fortelle at ei tisper fra hans oppdrett hadde fått valper på Sørlandet og at jeg måtte ringe dit og hilse fra han.

Kristin Kolåseter med favnen full!. Foto Wenche R. Krogstad

Håpet steg på nytt og jeg var en smule spent da jeg ringte til Ragnhild og Kjell Erklev i Kristiansand for å høre om det var en ledig tisperalp der. Jeg hadde mest lyst på ei tisper, men sånn ble det ikke. Hvis jeg ville ha valp fra dem måtte det bli en hann. Etter en lang og trivelig samtale ble det bestemt at jeg skulle få kjøpe en hannvalp hos dem.

Bilder begynte å komme på mail, og valget ble ikke lett. Den 16. mai 2008 reiste jeg med fly til Kristiansand for å hente en valp som skulle hete OTTO. Vi hadde ikke klart å bestemme oss hvem vi ville velge bare utav bildene. Jeg måtte treffe dem først, før jeg tok det endelige valget. Vel fremme hos Ragnhild og Kjell ble jeg godt mottatt, og det store valget skulle foretas. Alle hannene var ganske like, men det var en som skilte seg ut i måten å være på. Han var mere fram på og nysgjerrig og han tålte en trøkk fra de andre hundene i huset. Den som skulle hjem til oss måtte tåle to store vorsthere, så det gjorde utslaget. Jeg hadde funnet Otto, min Otto.

Før jeg henta Otto hadde jeg meldt meg inn i Selbu TBK, og gått et blodsporkurs med Laika, vår da 8 år

gamle vorsthertispe. Dette for å være i stand til å trene Otto på blodspor fra første stund. Kjell og Ragnhild hadde snakka så varmt om den sporten, så dette måtte jeg prøve.

I Selbu ble jeg veldig godt mottatt av alle jeg møtte, helt fra første stund. Otto og jeg begynte på og fullførte valpekurset og etter det ble det et nytt blodsporkurs med han i fokus. På det kurset spurte Stig Meier Berg oss om hva vi hadde tenkt å bruke hundene til, hvilke planer vi hadde fremover. Hva skulle jeg svare på det da. Noen skulle brukes til ettersøkshunder, andre til blodsporkonkurranser, andre visste ikke helt, slik som jeg.

Jeg svarte blodsporprøver og ettersøk. Akkurat da vet jeg ikke helt om jeg trodde på det jeg selv sa, men tida gikk og vi fikk mange nye og trivelige bekjenskaper som gav oss gode råd og tips om både blodspor og annen trening med hund. Det ble til at vi fortsatte å trene blodspor. Jeg ble litt hekta på det etterhvert for det var så utrolig spennende å se hvordan hunden jobba, og om vi fant skanken.

Sommeren 2009 deltok vi på vår første prøve i Selbu, og fikk en 2 premie. Jeg var kjempefornøyd med det. Den andre prøven nulla vi på, og på den tredje fikk vi vår første 1 premie. Da var jeg bra stolt, må bare innrømme det.

Etter det har vi gått Modul 1 og 2 spesialsøk, og nettopp startet på Modul 3 i spesialsøk / id-spor. Vi har også deltatt på flere utstillinger, og har to småcert i lomma. Vi mangler bare nå det siste store.

Dette året startet litt tregt for Otto og meg i sporet. Vi trente jevnt og trutt ,og meldte oss på en dobbelprøve i Åfjord. Det resulterte i to smultringer. Begge med førerfeil. Jeg var en smule skuffet over meg selv, men etter et par ukers surmuling fikk vi et dytt i ryggen av Kjersti Andresen. Hun mente vi kunne ta en bevegelig prøve, og 3 dager etter stod vi klare til dyst igjen. Stol på hunden din hadde jeg fått høre flere ganger, og hadde bestemt meg for det denne gangen. Otto gikk som en drøm, og jeg klarte helt og fullt å stole på han, der han uten å nøle tråkla seg igjennom sporet. Vi fant skanken og fikk en 1. m/ HP.

Nå var håpet om ei plassering i klubbmesterskapet igjen innen rekkevidde, og dere vet jo hvordan det gikk. Sløyfer, premier og pokaler. Fotografering og gratulasjoner. Det var ganske uvirkelig akkurat da det skjedde, og det gikk ikke helt opp for meg før på veien

Otto med rådyrskanken

hjem da jeg satt og sang: We are the champions. For en følelse :) Samme dag ble han også Norsk viltspor champion.

Datoen i dag er 4. oktober, og i morgen skal jeg ta fersksporprøven med Otto. Klarer vi det har jeg sannelig nådd det målet jeg satte meg på blodsporkurset. Det målet jeg ikke helt trodde på da, men som jeg har klart med hjelp av en haug med trivelige, hjelpsomme hundevenner fra både Selbu TBK og fra utstillinger og andre arrangemang jeg har deltatt i med Otto.

Takk til alle som har støttet og dyttet oss framover det siste året. Dere har vært helt fenomenale!

PS

Etter at dette ble skrevet har vi bestått fersksporprøven med 10 poeng.

Vi fikk utmerket på alle punkt.

Dommer Stig Meier Berg skriver i kritikken:

*Ganske enkelt et perfekt sporarbeide.
En utmerket ettersøksekvipasje.*

Nå venter rådyrjakta, og et nytt kapittel kan påbegynnes for meg og min beste venn Otto!

Mentalbeskrivelse hund - vegen fram

Tekst og foto - Wenche R. Krogstad

På 1980-tallet var det stor pågang etter såkalte Karaktertester. Dette er en enkel mentaltest som inneholder momentene tilgjengelighet, passiv figurant (sitter på en stol med f.eks pledd over seg), overraskelse/ skrammel, visuell påvirkning (tildekket figurant beveger seg på skrå bort fra hund) og skudd (passiv og under lek). STBK arrangerte da slike tester flere år på rad, men etter hvert ble det liten påmelding og vi valgte å legge ned denne aktiviteten.

I de senere årene har mentaltesting av hund igjen kommet på banen. Mange ønsker å bruke dette som et avelsverktøy, dvs mange oppdrettere ønsker å få testet sine valpekull for å se resultatet av de forskjellige kombinasjonene. I tillegg er det mange hundeeiere som vil ha en beskrivelse av evt fremtidig avlshund – og mange vil ganske enkelt vite hvordan hunden reagerer på forskjellige situasjoner som kan inntreffe for å lære den bedre å kjenne.

Karaktertesten eksisterer fremdeles. I tillegg har vi den mer omfattende Funksjonsanalysen med mange flere momenter (12 + delmoment) – og midt mellom disse har vi Mentalbeskrivelse hund, som inneholder 10 forskjellige momenter. Både Karaktertest og Funksjonsanalyse resulterer i Bestått/ Ikke bestått, mens på Mentaltest hund får man Gjennomført/ Ikke gjennomført.

Siden etterspørselen på sistnevnte er mye større enn tilbudet, ble ideen om at vi i STBK skulle prøve oss som arrangører for Mentalbeskrivelse hund lagt fram for styret høsten 2009. Resultatet ble at søknad til NKK ble lagt inn innen fristen 31. oktober. Dato som ble valgt var 22. august 2010. – Nå var det bare å begynne å planlegge.

Ting som måtte være på plass før august var 2 beskrivere (dommere), 1 testleder og minst 2, helst 3 figuranter – og ikke minst en testbane. Siden dette var et nytt arrangement for klubben hadde leder Stig tatt ansvaret for å få tak i fagpersonene. Listene over godkjente

Stig Meier Berg og Kristin Kolåseter ble omsider enige om å gå samme vei.

Stig Meier Berg har til synelatende en plan. Kristin Kolåseter ser noe tvilende ut...

Ove Ragnar Nervik og motorsaga var en svært god kombinasjon!

beskrivere, testledere og figuranter ble studert og telefonen gikk varm før alt endelig var i boks. Meget godt kvalifiserte Ola Valan og Øyvind Juul Schjetne (beskrivere), og Heidi Irene Raaen (testleder) samt figurantene Ann Kristin Arvola, Heidi Timm og Leif Rønning hadde sagt ja til å hjelpe oss.

Så var det testbanen. Hvor hadde vi et egnet område her i Selbu som kunne tilfredsstillte kravene som regelverket fra NKK stilte? Skytebanen og Rolsetmarka ble forkastet. Vårt "gamle" karaktertestområde i Innbygda egnet seg ikke. Men hva med Ausa? Der har Thomas Angells Stiftelse et ungskogområde/plantefelt som hadde blitt tynnet for et par år siden. Det lå mye kvist og strangler utover, men dersom vi fikk rydde og kviste litt ville det passe perfekt til vårt bruk.

Stig tok kontakt med daglig leder Ola Kulset og fikk klarsignal – det var bare å sette i gang. Det ble en del flere dugnadstimer enn først beregnet; Mye mer kvist måtte flyttes, stranglene var laaange og satt godt fast i undervegetasjonen. Stig planla ruta og stasjonene med regelverket i ene handa og målebåndet i den andre, men etter at beskriver/dommer Ola Vallan hadde vært her på befaring måtte en del legges om pga for snevre mål – og enda mer vegetasjon måtte bort.

Etter at løypa var ordnet etter justeringene var neste post å få

Kjersti Andresen, Ove Ragnar Nervik og Berit Storhaug gjorde vei i vellinga - slik at det var mulig å ferdes på normalt vis i MH-løypa.

laget momentene som trengtes: slalomrullene til momentet "Forfølge og gripe", Kjeledress m/ oppheng til momentet "Ovrraskelse", ramma m/ bølgeblikk, kjetting og trinser til momentet "Lydfølsomhet" og draktene til momentet "Spøkelsler". Monica Holthe tok jobben som sydame og laget spøkelseskostymer, Morten Woldmo ordnet slalomrullene og Stig laget resten. I tillegg måtte vi ha et rikelig lager med draleker laget av solid stoff, noe nestleder Berit Storhaug tok seg av.

Brukshundkomiteen med Berit som leder hadde ansvaret for den tekniske og formelle gjennomføringen av arrangementet. Vi kunne ta maks 8

deltakere og plassene var fylt opp i god tid før påmeldingsfristen løp ut. 2 hunder sto som reserve og da en påmeldt valgte å trekke seg kom en av disse også med.

Været var nesten opphold, stemningen var meget god, arrangementet gled stort sett knirkefritt og testområdet fungerte godt – og 7 av 8 hunder gjennomførte. En hund gjennomførte ikke etter valg av fører og kan dermed få prøve på nytt neste år.

Banen skal justeres litt til neste år, for selvfølgelig skal STBK arrangere flere MH-er. Styret har søkt om 2 datoer for 2011 – en i mai og en i september – så følg med på terminlista og meld på i god tid om du er interessert i å delta.

Moment 2 - Lek
Testleder Heidi leker med Zelina .

Moment 3 - Forfølge og gripe
Lotta løper etter filla som beveger seg.

Moment 4 - Aktivitetsnivå
Anita står passiv mens Jubi har anledning til å aktivisere seg selv.

Moment 5 - Avstandslek
Jelly styrter ut og tar kontakt med figuranten.

Moment 6 - Overraskelse

Geir forsøker å få Ricci til å hilse på kjeledressen.

Moment 7 - Lydfølsomhet

Hilde avventer mens Wilma forsøker å finne ut hva som forårsaket lyden.

Moment 8 - Spøkelseser

Erik holder Felix i leiebåndet mens testleder Heidi dirigerer spøkelsene fram fra sine skjulesteder.

Moment 9/10 - Lek + skudd

Dina leker med Mira og testleder Heidi signaliserer at den skjulte figuranten skal avfyre ett skudd.

Resultater Mentalbeskrivelse hund

Toller - SE U(u) CH Nina Ricci av Heliomar (Ricci)
- Geir Kojedal - Gjennomført

Eng. springer spaniel - Fak's Mira (Mira)
- Dina Arnevik - Gjennomført

Dalmatiner - Skvå Jubilation (Jubi)
- Anita Fløan - Gjennomført

Eng. springer spaniel - Winton That's Me (Zelina)
- Vanja Sliva og Dag Hassel - Gjennomført

Eng. springer spaniel - Winton The Winner Takes It All (Felix) - Erik Samdal - Gjennomført

Eng. springer spaniel - Winton Brown Eyed Girl (Lotta)
- Hege og Vidar Sagmyr - Gjennomført

Eng. springer spaniel - Winton Dancing In The Moon light (Wilma) - Hilde Kolstad - Gjennomført

Collie korthåret - Kari Dahls James Jelly (Jelly)
- Berit Storhaug - Brutt av fører

NM i blodspor

Tekst og foto - Wenche R. Krogstad

Foran f.v. Nr 2 Lise m/ Tikila, Norgesmester Kari m/ Aipo og nr 3 Elin m/ Avita
Andre rekke f.v. prøveleder Kristian Rolstad, dommere Annar Sætnan, Ole J. Dahl, Marvin Røstadli, Helge Grove, Kristian Slind, Arnstein Friberg og NKK-representant Bjørn Pettersen. Bakerst f.v. dommere Espen Reitan, Per Dahl, Håkon Haugum og Gunnar Bostad.

Kl 08.00 lørdag 14. august ble vi ønsket velkommen til NM-Blodspor i Trondheim. Oppmøtested var i Vestbyen Idretts hus ved Sverresborg på Byåsen. Arrangører for årets NM var Norsk Retrieverklubb og Norske Dachshundklubbers Forbund som begge feirer 50-års jubileum i 2010.

30 velkvalifiserte hunder hadde fått plass. De kom fra hele den sørlige halvdel av Norge, men vi savnet deltakelse fra Nord-Norge og det er synd. Østlandet var representert med 8 hunder, Sørlandet med 3 hunder, Vestlandet med 10 hunder og Trøndelag stilte med 9 hunder (hvorav 7 er medlem i STBK). Det var ganske god spredning på raser – hele 5 forskjellige grupper var representert, men med en stor majoritet fra gr 8; 13 engelsk springer spanieler, 1 welsh springer spaniel, 1 cocker spaniel, 3 labrador retrievere og 1 nova scotia duck tolling retriever. Fra gr 4 stilte 3 strihårsdachser, 1 korthår og 1 dverg dachshund langhår. Gr 1 hadde 1 australian shepherd, 1 hollandsk gjeterhund langhår og 1 hvit gjeterhund. Gr 6 var representert med en beagle og en basset fauve des bretagne og fra gr 7 kom en ungarsk vizsla korthår.

Som i 2009 hadde vi først en sporprøve for alle, så ble de fem beste plukket ut for å gå en finale for å konkurrere om å bli norgesmester (2 prøver med hvert sitt

referansenummer). Hele 9 hunder fikk HP etter første runde og de som gikk videre var Inger Handegård m/ NordVCh Desperados Rochelle (springer), Elin Setseng m/ NUCH NVCh NV-04-05-07-08 NordV-06 WW-08 Trontoppens Avita (hollender), Henrik S. Hansen m/ NVCh Hovlands Tyra (dachshund strihår), Lise Tromsdal m/ NSVCh NMB-06 Kahills Coco Chanel (springer) og Kari Krogstad m/ NUCH NVCh Aipo Av White Rewyr (hvit gjeterhund).

Det endelige resultatet for NM-blodspor 2010 ble:

Nr 1 og Norgesmester Kari Krogstad, Selbu m/ Aipo Av White Rewyr (hvit gjeterhund)
Nr 2 Lise Tromsdal, Verdal m/ Kahills Coco Chanel (springer)
Nr 3 Elin Setseng, Selbu m/ Trontoppens Avita (holl. gjeterh.)

Nr 1, Kari og nr 2, Lise er begge medlemmer i STBK. Lise ble i tillegg Norgesmester i 2006 med samme hund. Gratulerer så mye som Norgesmestere, Kari og Aipo!

Resultater for resten av STBKs deltakende medlemmer:

- Vidar Sagmyr m/ NVCh Ingribakkens Luna (springer)
1. pr m/ HP
- Anne Stokke m/ NSVCh Mi-Mios Prudence (springer)
1. pr
- Wenche R. Krogstad m/ NVCh Tomboys Symphony For You (cocker) – 1. pr
- Dina Arnevik m/ Fak's Mira (springer) – 0 pr
- Siri Skjerve m/ NSVCh Mi-Mios Wig Wam (springer) – 0 pr

En kommende agilitystjerne?

Tekst og foto - Vivian J. Skoglund

Jeg har en fantastisk flott stor puddel som utfordrer meg både mentalt og fysisk. Med hans enorme energi, setter han krav til at vi stadig må utvikle oss, hvis ikke finner han på egne gjøremål her hjemme.

Etter å ha snust litt på IPO, spor og utstilling fant vi ut at agility, det måtte jo være gøy for oss begge!? Kurset fikk jeg informasjon om gjennom flere flotte puddelfolk på en utstilling og det frista nok til å melde seg på.

Fredagskveld var det teoriundervisning med kursets hovedinstruktør Janniche Rynning og hennes hjelpeinstruktør Roger Krogstad.

Sammen satt vi med et alderssprang fra 14 til 52 år, alle like spente og engasjerte for det helga måtte bringe. Erfaringen i gruppa var varriabel, alt fra de som hadde kommet godt i gang, til de som bare hadde hørt om det og andre slik som meg, som bare så vidt hadde fått prøvd det.

På Teorien fikk vi innføring i de ulike hindrene som vi skulle få se og prøve i løpet av helgen. Alt fra tunnel, hopphinder og til det som ofte omtales som et av de vanskeligste hindrene; vippe. Her må det nevnes at formaningen om vippe var klar; vippe skal under innlæring aldri gjennomføres alene(!), mest ønskelig er det å ha fører på høyre side, hjelper på venstre side, samt en hjelper som holder i vippe bak. På den måten unngår vi å skremme hunden med raske bevegelser og smellet fra vippe som treffer bakken. Som Janniche fortalte er det nemlig slik at hunden ser at det er en bakke opp, men den ser ikke at det ikke er en ende som treffer bakken. Hunden kan tro den går opp på stigen og bli skremt når vippe smeller ned ved hjelp av hundens vekt.

Vi fikk også innføring i de ulike hindrene;

Slalom - som består av 8, 10 eller 12 pinner med en avstand på ca 50 cm. Hunden skal alltid passere inn til høyre for den første pinnen. Som vi lærte er det også viktig å trene slaomen fra begge sider. Og som Janniche sa; "har du fire ting å tenke på høyre side får du åtte ting å tenke på fra venstre side". Og det hadde hun helt rett i! Det var ikke bare enkelt å stokke armer og bein og det ble veldig tydelig at i trening så er det vi tobeinte som er den største bremsen.

Stige, også kalt bom, er bare 30 cm bredt. Hinderet har en oppgang, en balansegang og en nedgang. På oppgang og nedgang er det fargede felt som hunden må berøre for å få hinderet godkjent. Det er det vi kaller et felthinder.

Vivian forsøker å henge med Noah over hindrene.

Møne har en høyde ca 190 cm og er et bratt hinder som kan være en utfordring i nyinnlæringen. Dette er et hinder som ikke bør trenes mye på før hunden er utvokst og har en god fysikk. Så for Noah på 10mnd handlet det om å gjøre han hindertrygg, ikke om fart og mye repetisjon på dette hinderet.

Hjul er et hopphinder som består av et hull i en ramme som hunden skal hoppe gjennom. Dette hinderet byr på flere utfordringer da det er mange åpninger som hunden kan komme seg gjennom.

Tunnel er et rundt rør med diameter ca 60cm. Røret kan trekkes ut og bøyes som ønskelig. Tunnell-pølse også kalt hundehus, har en stiv åpning med en myk duk festet til.

Høydhopp er et hinder som det ligger en "pinne" i midten som hunden skal hoppe over. Høyden på hinderet avgjøres av hundens størrelse, men også dette hinderet krever en ferdig utvokst hund. Så min unge hund måtte hoppe hindrene på nivå med de små for å ikke overbelastes.

Lengdehopp hinderet består av to-fem løse seksjoner. Avstand og høyde avgjøres ut i fra hundens størrelse.

Bente Olden og Kajsa; Kajsa ser ikke helt poenget med å gjennom pølsa, det er jo like trivelig å ligge på hver sin side ;)

Vippa er ca 30 cm bred og er et felthinder på lik linje med møne og stige. Og med masse informasjon og inspirasjon tok vi kvelden 2 timer senere for å lagre opp energi til en aktivitetsfull økt på lørdag.

Lørdagen startet vi dagen med en "hilserunde", det vil si at vi sto på en lang rekke med hendene ned langs siden mens en hentet hunden sin. Først fikk hunden langt bånd og muligheten til å sjekke ut oss menneskene, etterpå skulle eier og instruktøren Janniche finne ut av hvordan de lettest kunne belønne hunden. Dette gjorde Janniche for å se om hun kunne belønne hunden og hva den kunne belønnes med. Enkelte hunder tenner på leke, noen på mat, men vi har også de hundene som ikke liker noen av delene og da må en ta i bruk den undervurderte stemmen.

Det var spennende å se de ulike hundenes reaksjoner på hilserunden, og jeg følte jeg fikk et lite innblikk i hvordan disse hundene var. Det må nevnes at selv om det var et stort innslag av stor pudel på kurset fikk vi også oppleve shiba, labrador, podengo portgues og kromforländer, hvor begge de to sistnevnte er raser jeg sjeldent har sett og møtt. Men på dette kurset var det hele tre kromforlændere hvor

Ida leder Shira over stigen.

to av dem kom fra ulike kull, noe som er ganske spesielt da det bare finnes 18 stk av rasen totalt i Norge. Spennende!

Etterpå fikk vi se Janniche demonstrere agility med hennes hund Bea. Janniche og Bea gjennomfører agilitybanen med stålkontroll. Hunden balanser seg elegant, men likevel i en voldsom hastighet over hindrene. På kommandoen "felt" trykkes forfotene ned i bakken, mens bakbena står igjen på hinderet. Hunden venter forventningsfullt på ny kommando; "ja(!)" og igjen er farten stor, hun nærmest flyr igjennom slalomen og avslutter over vippe med ett smell! Imponerende! Virkelig! Men kan min hund

Baklengskjeding, Janniche Rynning viser Noah veien mot biteskinnet og mot meg, Vivian J. Skoglund

klare dette?

Noah har helt siden han ble født vært en klumsete liten gutt med masse framlabber, et kjennsfeomen for disse elegante pudlene. Det vil si; når de viser seg frem i "ringen" eller på tur har de et elegant trav og så mye steg en dressurrytter ville ønske for sin hest. Men slipper du dem løs sammen har du en hund som bokser og står mer på to ben enn fire. Dette var altså mitt utgangspunkt for agilityen og kriblingen i magen var til å "ta og føle på".

Vi startet med oppvarming, og ble fortalt at dette, samt det å gå ned hunden er like viktig som det er for oss tobente å varme opp og tøye ut før og etter trening. Så her var det ingen kjære mor, det var bare å ta på seg joggesko, for her skulle det løpes med hund. 10 minutter var regelen!

Tunnelen var første hinder på planen et gøyalt hinder både for hund og fører å komme i gang med. Mange som måtte krype inn for å lokke hunden gjennom, til stor underholdning for tilskuerene. Men etter noen runder gjennom ble flere av hundene virkelige "tunneldyr", og gav full gass gjennom! Selv var jeg spent på Noah's reaksjon, men han var fattet og mer opptatt av å få henta godbiten på den andre siden av tunnelen, enn å bry seg noe særlig om mine sommerfugler. Og på denne måten fortsatte det gjennom helga.

Noah traska over stigen som om han ikke hadde gjort annet og pølsa søkte han gjennom som det var hverdagskost. Han viste stor iver gjennom hele helga, men trengte en del rettleiding når det kom til hopphinder. Han så ikke helt poenget i å hoppe over når det var mye enklere å løpe rundt?! Men dette hadde Janniche en løsning på! Hun holdt Noah bak hinderet mens jeg sto på den andre siden med yndlingsleken (som i hans tilfelle er et biteskinn), når Noah søkte frem mot skinnen slapp hun han og han hoppa over i iver etter å nå leken. Etter hvert som han begynte å forstå at

Birch tar seg flott gjennom pølsa og presser seg ut på den andre sida.

Lasse Olden og Kajsa må møtes på halvveien.

Gunn-Astrid Halle og Roger Krogstad samarbeider om å få podencoen Tutta gjennom hjulet.

Janniche Rynning, Bente M. Olden med Kajsa, Kjersti Zahl, Gunn-Astrid Halle, Lasse Olden og Roger Krogstad. Foran fra venstre: Vivian J. Skoglund med Noah, Ida Kjelvik, Kjetil Aa med Angelina, Hege G. Wiggen med Kromme, Bente Martiniussen med Oskar, Svein Olav Røstum og Inger Marit Trøbak med Kira.

han skulle over og ikke rundt, kunne Janniche la han få større avstand til hinderet. Siden Noah er mer opptatt av selve leken, enn hvem som holder den kunne jeg og Janniche bytte plass, slik at jeg kunne få begynne å sende han frem og føre han over hinderet. På den andre siden sto Janniche klar med leken som jeg tok over når jeg rakk frem. Målet med denne metoden er at en kan lage større og større avstand jo mer trygg hunden blir på hinderet. På den måten kan vi legge på flere hinder og øke vanskelighetsgraden etter hvert som mestringsfølelsen hos hund (og eier) oppstår. På "agilityspråket" er dette kalt baklengskjeding; vi starter med slutten og jobber oss fremover.

Etter hindertilvenning, undervisning, prøving og feiling, latter og deilige eplekake(!) kom tiden for å prøve å sette sammen noen flere hinder i en kombinasjon. Her må jeg gjenta Janniches tips om ikke å bruke felthinder i en kombinasjon under inntrening. Hvorfor? Jo, det er fordi vi lærer hunden kommandoen "felt" for å trene inn berøring av feltene. I kombinasjonen ønsker vi fart på hunden og da vil vi kanskje til slutt få en hund som "flyr" og ikke berører noen felt. Dette er utprøvd på hjemmebane, notert og lært sånn i ettertid. Men kombinasjoner fikk vi prøvd!

Kjersti med sin Birch hadde tjuvtrent og kunne vise oss kombinasjoner på 3 og 5 hinder. Vi andre fikk prøvd oss på hopphinder og tunnel og fikk en positiv avslutning på en koselig og lærerik helg.

Jeg sitter igjen med et smil om munnen når jeg tenker på helga. Ikke bare har jeg og Noah lært masse, men jeg har funnet en ny måte å aktivisere oss på, en ny måte å finne

gjensidig glede i hverandre. Og hver gang jeg deltar på et nytt kurs føler jeg at jeg lærer noe nytt, som jeg kan bruke på kryss og tvers i de ulike grenene. For jeg tror at sammensetningen av det en lærer kan, sammen med fornuft og engasjement, ta en akkurat dit en vil.

Så da gjenstår det å se, hvor mange av oss som blir agilitystjerner med tiden...

Roger Krogstad hjelper Ida og Shira med å bli trygg på vippe.

Valper.....

Tekst - Tone G. Larsen / Foto - Tone G. Larsen og Kristian Isaksen

Man har mange tanker om det meste når man skal ha sitt aller første valpekull. Man leser bøker, snakker med andre oppdrettere, leser mer bøker og søker på internett til øyet er stort og vått.

I tillegg skal man sørge for å ha en god avlstispe, finne en passende hannhund, legger igjen noen tusenlapper hos veterinæren for diverse tester, stiller på prøver og utstillinger, samler aviser, kjøper inn nyttige og unyttige ting og tang, skaffer valpekasse, leser litt mer bøker, tar seg av de andre hundene i husholdet, ordner på valperommet osv. Jeg rakk å gå begge oppdretterkursene som NKK arrangerte i Trondheim før løpetiden kom. Også er det ventingen. Vente på løpetid, vente på parring, vente på om tisper er drektig, vente på fødselen.. Også er man enda overhodet ikke klar for det meste når valpene endelig kommer.

Vi har nylig hatt et kull på en av våre cockertisper, Hayley på 3 år, første gang for henne og oss. Og de som kjenner Hayley vet at hun gir 110 % i alt hun gjør, så når hun skulle ha valper så skulle vi søren meg få noe å henge fingrene i og!

Først utsetter hun løpetiden et par måneder. Vi begynte ventingen i mars, og i juni begynte hun å løpe. Så kom første hinder, hannhunden vi hadde valgt ut etter mye om og men, ville ikke pare. Og Hayley hadde selvsagt valgt å stå den uken det var verdensvinnerutstilling i Danmark, og alt som kunne kripe og gå av erfarne oppdrettere (inkludert hannhundeier) var bortreist. Vi prøvde helt til blodprøven viste at vi nærmet oss slutten av ståperioden.. Vi ville ikke inseminere to førstegangshunder, så da hadde vi to valg, vente til neste løp eller gå for en annen hannhund. Heldigvis hadde vi tidligere snakket med en annen hannhundeier om å få låne

Hos veterinær - dagen etter fødselen

en av hans hanner til et eventuelt neste kull, så jeg ringte og spurte om de hadde tid å ta i mot oss på løpets siste dag. De var begge to, både eier og aktuell hannhund, i Danmark (selvfølgelig), men de var på vei hjem, og de tok gjerne i mot oss om vi kom dagen etter! Så jeg og Hayley kjørte midt på natten ned til Sandfjordområdet, traff hannhunden Brutus, som fikk feiret sitt Danske og Nordiske Championat med en Hayley-date, fikk til en vellykket parring og kjørte hjem igjen.

Så var det mer venting. En kjent cockerdame sa til meg at når vi hadde paret på siste dag, så ville vi få et stort kull.. Og Hayley ble fort stor! På slutten av drektigheten klarte hun nesten ikke å gå, magen var diger! På dag 59 sank temperaturen og på dag 60 kom fødselshjelp Borghild Birkenes og holdt oss med selskap.

På ettermiddagen gikk vannet, det kom et par pressrier og førstemann så dagens lys. Borghild tok i mot han, for jeg hadde glemt alt jeg hadde lest! Alfonso ble lagt til pattene, og det kom et par rier til etter

hvert, men så skjedde det ikke så mye mer. Etter en stund ringte vi veterinærvakta, som ba oss komme inn med en gang. Alfonso fikk bo i genseren til Borghild mens Hayley ble undersøkt og de bestemte fort at det ble keisersnitt (hva grunnen var fikk vi aldri vite, ingen valp satt fast.....). Vi ble sendt på venterommet.

Etter en stund, rundt midnatt, kom de ut med en pappeske, og nedi der krydde det av små cockervalper! De hadde hentet ut 10 valper med keisersnitt, så med Alfonso så var de 11 i magen til Hayley!! En var dødfødt, mens resten var livskraftige og sterke. Før Hayley rakk å våkne fra narkosen var vi på vei hjem, om hun hadde fått oxytocinsprøyte på klinikken fikk vi ikke beskjed om, men vi fikk beskjed om å legge valpene til pattene så fort som mulig.

Da vi kom hjem var det kort undersøkelse av valpene, det var 5 hannhunder og 5 tisper. Hayley våknet raskt opp i valpekassen med litt avsilt havresuppe med druesukker rett i munnen, hun

hadde fått epidural så bakparten var enda lammet. Heldigvis ble ikke Hayley skremt av synet som møtte henne, 10 små som kravlet rundt, men hun begynte å slikke og studere de. Så fulgte det en lang natt med fortvilte forsøk på å få 10 knøtt små valper til å suge av et jur som bare ble større og større av fet valpemelk, pattene ble utrolig vanskelige å få tak i pga. jurets størrelse. På grunn av keisersnittet fyltes juret med melk, men den var tung å få ut. Ved normale valpefødsler har man en og en valp å hjelpe til pattene, vi hadde 10 sultne små på en gang.

Utrolig nok levde alle 10 når veterinærene åpnet igjen dagen etter. Jeg ringte en annen klinikk og forlangte å få komme inn (de prøvde først å overtale oss til å fortsette og "legge de til"), men jeg grein meg til å få komme. Da vi kom frem og de så jurene til Hayley fikk pipen en annen lyd. Hayley fikk oxytocinsprøyte og hjelp til å massere ut melk. Valpene var slitne og ville ikke suge, men de fikk i seg litt melk alle sammen. Hayley var helt fantastisk, lå helt stille sammen med valpene sine enda hun må ha hatt forferdelige smerter i både operasjonssår og enorme jur, i tillegg til at hun nylig hadde blitt mor, med keisersnitt, for første gang og 10 små kravlet rundt henne, fremmede mennesker hang over henne og prøvde å hjelpe, og Hayley var roligheten selv.

Vi ble sendt hjem med beskjed om å massere, de tvilte på at juret ville bli normalt for det så helt deformert ut, så de ba oss kjøpe morsmelkserstatning og flaske. Vi fortsatte å legge til valpene den dagen (takktil Kristian som nektet å gi opp morsmelka for å gå over på erstatning!!), og ga de erstatning når de hadde pattet av moren først. Men juret ble bare større og større, og på ettermiddagen var det stort, hardt og blått, så da forlangte jeg på nytt å få komme inn.

Da vi kjørte til veterinæren den ettermiddagen var jeg sikker på at vi kom hjem uten valper og jur, jeg var sikker på at juret kom til å bli amputert. Jeg ringte en god oppdrettervenninnne av meg, Ingunn Morseth, og hun skulle komme og hjelpe etter at vi hadde vært hos veterinæren. Hos veterinæren fikk Hayley ny oxytocinsprøyte i tillegg til litt smertestillende, så ble vi sendt hjem igjen.

Ingunn så juret og sa at det var slett ikke deformert og ødelagt, bare stappfullt av fet valpemelk, så tok hun en og en valp

1 uke gamle valper som får litt hjelp av matmor Tone til å nå pattene når mor Hayley ligger på rygg :-)

4 uker - lunch i hagen!

og presset de på juret til det tømte seg og valpene endelig ble mette! Tenk at løsnin- gen var så enkel! Vi fortsatte med å legge de til, og etter matingen fikk de tilbud om erstatning, men det ble raskt klart at mam- mamilk var det beste. Snart pattet alle 10 fra mammaen sin, og juret begynte fort å se mer normalt ut.

Etter noen dager mistet vi en av hannhun- dene, han var svakere enn de andre fra før og var nok syk fra starten av, men de 9 som var igjen var skikkelige fightere. Da valpene ble 1 uke gamle ga jeg de beskjed om at nå var de blitt for gamle til å dø fra meg, og den beskjeden gikk tydeligvis inn.

De første ukene var en skikkelig berg- og dalbanetur, bekymringene og gledene av- løste hverandre hver dag, og flere ganger for dagen. Første uken sov jeg praktisk talt ikke, mat fikk jeg ikke tid til, det gikk i energidrikker. Jeg drømte om valper når jeg endelig fikk sove et par timer, jeg husker jeg våknet og så en sokk i sengen, og var helt sikker på at det var en død valp som Hayley hadde båret opp i sengen min. Jeg var livredd for diare og sykdom fra andre hunder. Men valpene utviklet seg helt normalt, begynte tidlig å reise seg opp på beina, øynene spratt opp akkurat når boka sa de skulle gjøre det, de spiste godt og Hayley fant opp en morsom sittestilling som gjorde at alle kunne patte samtidig.

En dag så jeg ut vinduet og oppdaget at det hadde blitt høst mens jeg hadde sittet inne med valpene. Hadde jeg vært en erfaren oppdretter så hadde jeg helt sikkert ikke slitt meg ut på et slikt kull, da vet man hva som er normalt, hvordan normal valpeavføring ser ut, når valpemor slipper ned melk, hvor hardt man kan holde en valp til patten for å hjelpe den til å koble seg på osv. Men for en førstegangsupp- dretter ble dette en skikkelig pangstart!

Ved et "normalt kull" starter arbeidet når valpene kommer seg opp på beina og begynner å utforske verden rundt seg. Når mine 9 begynte å kravle rundt så begynte kosen for min del. Jeg storkoste meg når valpene spiste helt på egen hånd, når de endelig kunne få komme ut i hagen og kose seg, de har vært åpne og uredde for det meste. De har blitt tatt med på bilturer, vært på besøk i STBK i Selbu, vært på besøk hos kennel Hotsteps, hatt masse besøk av valpekjøpere og andre nysgjer- rige, de har vært på skogstur osv. Hayley har vist seg som en mor med meget sterke instinkter, hun spiste avføring til valpene ble rundt 6 uker gamle, da spiste hun den

7 uker - leker med mamsen

bare om den var helt fersk. Jeg så henne spise avføring helt frem til de var 8 uker gamle, og hun kastet opp maten sin til de var levering- sklare og enda lengre.

Valpene har blitt 9 supersosiale og glade cockere, har begynt å fly ut av redet, fra Tromsø i nord til Østerrike i sør, og tilbakemeldingene fra valpekjøperne har vært utrolig herlige å høre, de har vært lette å få husrene, de er sosiale og morsomme, uredde og herlige krabater.

Vi beholder et par av valpene selv og storkoser oss med dem. Jeg gleder meg masse til å følge de små videre og ønsker alle lykke til ute i den store verden!

Og tusen takk til alle som har hjulpet til på hver sin måte!!

Nesten 8 uker - Isak og Alfonso - kjekke gutter

Valpetreff

Tekst & Foto - Wenche R. Krogstad

Borderterrier Tuva og flatcoated retriever Era har funnet tonen.

Månedlige valpetreff har vært avholdt den siste lørdagen i måneden, med unntak av juni, juli og desember. Oppmøtet har variert fra 0 til 6.

Bildene er tatt på valpetreffet den 30. oktober hvor Trine Brændmo var ansvarlig fra STBK.

Valpetreffene benyttes også til å sosialisere valpene i forhold til voksne, veltilpassede hunder - som synes det er stas med valper.

Stas med kos for både voksne hunder og valper. Her deler Linda ut klapp til islandshund Lea, cocker Malin og valpene Tuva og Era.

Era vet godt hvordan hun skal oppføre seg når hun treffer voksne hunder. Her er det storpuddelex Innox som hilser på.

Hunder kan.. het det så fint under Hoinndagan 2007

Tekst - Kristian Isaksen

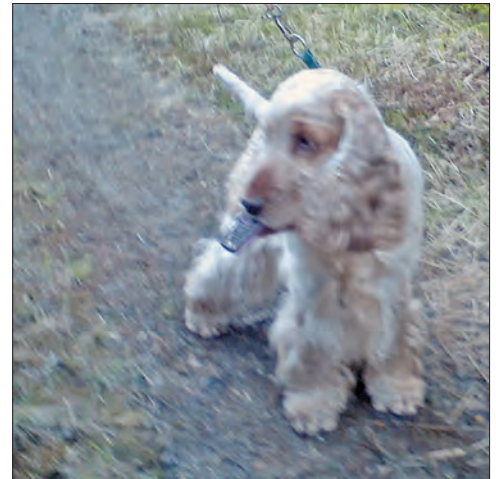
Ja jeg vet jo at det finnes mange flinke hunder der ute som kan det meste, men jeg har bestandig hatt en følelse av at det er eierne som er flinke og ikke hundene. Misforstå meg rett, det jeg mener er at erfarne hundetrenerne kan få de fleste hundene til å gjøre de vanskeligste øvelser, og dermed er det eierne som er flinke og ikke nødvendigvis hundene. Selvfølgelig er jeg klar over at border collier kan gjete sau, og en setter vil ta stand for en fugl uten noen trening, men dette ligger igjen i avlsarbeid gjennom lang tid.

Det jeg vil fram til er at jeg personlig ikke har sett noe nytte i den treningen vi har gjort med våre hunder. Mia kan både vinke, rulle rundt og spille død. Har liksom ikke hatt så mye bruk for det bortsett fra å imponere nabounger. Hayley henter alt du skulle finne på å kaste fra deg, men jeg har liksom aldri sett den store nytten av det heller. Trym kan nesten ingenting, men det flirer vi bare av og sier at han er jo enda bare valpen (valpen ble 2 år 28. oktober).

Men en vakker dag i mai fikk jeg erfare at også våre hunder kan brukes til noe nyttig. Vi hadde nylig flyttet til Viggja og var på befarings av terrenget, det var spesielt spor terreng vi så etter. Vi tok med alle 3 hundene og kjørte til skogs, stoppet ved en traktorvei og fant ut at vi ville gå innover for å sjekke ut om det var egnet til å trene spor der.

Etter at vi hadde gått ca. 1 km innover traktorveien kom vi til noen myrområder, vi trasket litt på myrene og fant ut at de var egnet for blodspor trening. Vi var egentlig godt fornøyd og vendte tilbake til bilen. Tilbake ved bilen skulle jeg sjekke mobilen og jeg oppdaget at det ikke var dekning der, tenkte ikke noe mer på det så kjørte vi hjem igjen.

Vel hjemme skulle vi til å laste ut hundene idet Tone sier: "ring til mobilen min, jeg finner den ikke.." Jeg ringte og fikk til svar: "mobiltelefonen er slått av eller befinner seg i et område uten dekning." Hmm, tenkte jeg. Område uten dekning, det hørtes kjent ut. Jeg regnet med at mobilen var tapt for evig og alltid, men Tone ville opp i skogen og lete etter den. Hadde det enda vært dekning oppe i skogen hadde vi jo bare gått innover traktorveien mens vi ringte til mobilen, så ville vi hørt når vi nærmet oss den. En tur opp for syns skyld går vel greit tenkte jeg. "Vi setter av hundene så kjører vi", sa jeg. "Nei vi tar med hundene, har du ikke hørt om tapt apport", sa Tone. Jo ja, tapt er nok rette ordet her mumlet jeg i det vi satte oss i bilen og kjørte opp til skogen igjen. Vi stoppet ved traktorveien, tok ut Hayley og satte på sporlinen.

Et groggy bilde tatt med mitt mobilkamera idet Hayley stolt kommer tilbake med mobilen til matmor.

Det er rart med det, men når man har trent litt spor med hundene, vet de hva som skal skje idet sporlinen blir tatt ut av bilen. Hayley tar oppgaven sin meget seriøst og sporer seg meget nøye bortover traktorveien, og jeg tenker: "hun gjør så godt hun kan i hvert fall."

Vi går innover og jeg går mest å tenker på hvilken mobil jeg skal kjøpe meg (vi har en tradisjon hos oss med at Tone mister/ødelegger mobiler og overtar min mens jeg kjøper ny). Vi begynner å nærme oss plassen der vi snudde tidligere, idet Hayley stopper opp. Hun har tydeligvis funnet noe spennende, det går et sekund før hun plukker opp noe og kommer stolt tilbake til Tone med noe i munnen. Hæ? Kan det virkelig være?

Jo da, det var mobilen. Hayley gikk et bakspor på nesten 1 km og fant mobilen til matmor, flinke jenta si det. I ettertid ser jeg jo at hadde vi latt hundene vært igjen hjemme slik jeg foreslo, hadde vi ikke hatt sjanse å finne mobilen. Så Hayley er vel nesten tilgitt for de to mobiltelefonene og x-antall mobilladere hun spiste som valp.....

Lærdommen jeg tar med fra denne historien er at hunder KAN og man burde ta bedre vare på mobiltelefonene.

Dette bildet ble tatt vinteren 2009 og viser Hayley under trening i øvelsen "Tapt apport". Moralen blir at trening lønner seg før eller siden. Foto: Wenche R. Krogstad

En tid for hundefolk

Tekst - Bjarte Birkenes / Foto - Borghild Birkenes

Det er en tid for alt. Tid for glede. Tid for sorg. Tid for trening, soving, spising, jobbing og tid for hund. Mye tid for hund.

Jeg ble hundeeier i april 2010. Da fikk jeg en springer spaniel valp som ikke lyder navnet Nenya. Jeg hadde lagt ned mye tid i valg av oppdretter, og endte opp med min kone. (Denne gangen også.) Dermed fikk jeg en ganske god pris, mot at jeg kun fikk halve hunden. Jeg syntes egentlig det var ganske greit, for da kunne jeg unngå å bli en sånn hundeperson. Det ville i tilfelle bare bli på deltid.

De siste årene har jeg nemlig vært en slags flue. En flue på hundefolk-veggen. Det har vært lærerikt, men også litt skremmende. Man kan si mye rart om mange grupper, og hundefolk er definitivt en sånn gruppe man kan si rare ting om. Hundefolk bruker ubeskrivelig mye tid og penger på hundene sine. Ingenting er godt nok. Sengen er full av hår, det samme er maten. Sofaen blir aldri helt ren og de har blitt immun mot hundelukten. De reiser land og strand rundt for å vise frem hvor flink og fin hunden deres er, og selvfølgelig hvor flink de selv har vært også. I den grad samtaleemner varierer, så veksler det mellom hund, før, utstyr, resultater, trening og andre relaterte emner.

En flue har små klissete puter på bena som gjør at de kan sitte på glatte flater. Som f.eks en vegg. Der sitter de helt til det kommer en hund. Da fungerer ikke bena lenger, og fluen faller ned. Det var nøyaktig det som hendte med meg. Jeg falt rett ned i flokken med hundefolk. Når jeg kom til meg selv, noe omtåket etter fallet, var jeg utstyrt med treningsvest, et par seler, halsbånd og kobbelt, sporline, klikker, bøker, dekken, før-preferanser og en perfekt hund. Jeg var blitt en av dem!

Det startet med valpekurs for kommende stjerner. Valpekurs med sikte på lydighetskonkurranser. Hunden min var knapt 8 uker. Man skal jo tidlig krøkes. Vi klikket, hoppet, sprang og lekte. Det vil si, jeg gjorde hvertfall det. Min lille stjerne ville helst ligge på saueskinnet i buret i bilen og sove. Jeg klandrer henne ikke. 8 grader og regn er nemlig ikke noe for en bitteliten stjerne. Etter 14 kursdager har vi lært å hoppe inn i buret og å leke. Men vi fikk da i det minste litt miljøtrening.

Utstilling har vi også våget oss ut på. For et par år siden var jeg ingen tilhenger av utstilling. Mildt sagt. Jeg forstod ikke poenget, og det tror jeg ikke hundene gjorde heller. Det utviklet seg etterhvert til at jeg aksepterte utstilling som en del av verktøyskassen for avl. I dag innser jeg at det er et element av moro og konkurranse i tillegg. I begynnelsen leide jeg inn en mer erfaren handler. Jeg valgte min kone også denne gangen. På fire valpeshow ble det to BiG2 og ett BiS.

Bjarte og Nenya

På dette tidspunktet tok jeg selv over som handler. Man tar naturligvis over på topp.

Det gikk som det måtte gå på de tre valpeshowene vi stilte, men som god hundeperson så har jeg et lite arsenal med årsaker til at det ikke gikk så bra. Det var vått, kaldt, forstyrrelser rundt ringen, vaffel i ringen, glatte sko, dårlig klippemaskin, valper fra Støren, feil dag, morsomme barn å leke med, en lei forkjølelse og sannsynligvis en løpetispe i nærheten. Dersom vi bare luker bort disse problemene, så går vi til topps! Derfor planlegger vi i skrivende stund en liten tur til Lillestrøm og Drammen. Det er jo kun en kort kjøretur. Ingen big deal. Man er da hundefolk!

Samtidig har jeg nok litt å gå på enda. Utstyrshysteriet har ikke kapret meg totalt, og jeg er enda ganske allsidig i mine interesser og tidsfordriv. Jeg merker likevel at mye av det jeg opplevde som absurd for ett år siden, nå er helt naturlig og av største nødvendighet. Hvor jeg er om ett år eller to år, det får tiden vise.

I mellomtiden skal jeg kose meg med min lille stjerne. Hun har vel passert valpestadiet, men det tror jeg ikke hun har fått med seg. Hun er fremdeles uendelig plagsom, og uendelig sjarmerende. Hun hopper, spretter, leker, koser og sjarmerer. Når vi ligger og koser på sofaen, eller når hun sover og er verdens mest fredelige hund, da kan det egentlig bare være med alle resultatene, styret, utstyret, reisene og prestisjen.

Det er tross alt en tid for alt.

KM i bruksspor

Tekst & Foto - Wenche R. Krogstad

Søndag 17. oktober var det duket for et nytt klubbmesterskap i bruksspor for STBK sine medlemmer. I år stilte 6 personer med 8 hunder. Det var Linda Lynum m/ Ask (flatcoated retriever), Anita S. Fløan m/ Jubi (dalmatiner), Berit Storhaug m/ Inox (storpudde) og Jelly (korthåret collie), Tone G. Larsen m/ Trym (cocker), Kristian Isaksen m/ Mia (cocker) og Wenche R. Krogstad m/ Tuva og Malin (cockere).

Tone og Kristian hadde også med cocker Hayley og hennes 9(!) cockerbarn på 7,5 uker, noe som var svært populært for oss alle og særlig for Anitas 6 år gamle datter Ailin. Og i tillegg hadde Linda med sin nyanskaffelse, Era (flatcoat) på 10 uker, så det ble skikkelig barnehage i klubbens lokaler på Selbutunet :-)

Hovedsporene ble lagt på åkrene ved Moslet verksted, hvor klubben snart får sine nye klubblokaler. Det ble som i fjor lagt parallellspor på ca 300 m over forskjellige åkertyper. Vi fordelte de 8 hundene i to puljer siden to av oss skulle gå med to hunder hver.

Etter første omgang hadde 2 hunder funnet alle 6 pinnene (Ask og Tuva), 3 hunder hadde funnet 5 pinner (Jubi, Jelly og Mia), og 2 hunder hadde funnet 4 pinner (Trym og Malin). Inox var ikke interessert i å gå spor denne gangen så Berit valgte å bryte med han.

Resultatet førte til at vi måtte ha to superfinaler - den ene om 1. og 2. plassen, og en om 3. plassen (vi kjører kun superfinaler om pallplassene). Før vi gikk i gang med dette dro vi ned på Selbutunet for å få litt påfyll innabords. Der ventet Stig med kaffe og nystekte vafler og det smakte fortreffelig.

Så var det ut å legge finalespor på golfbanen. Som i fjor var apportene bittesmå (ca 3 x 1 cm) plastbiter, gulvbelegg, tre og våtromsbelegg av forskjellige slag og de ble lagt godt

Ask og Linda har et par meters forsprang på Jelly og Berit i starten på 1. runde.
Foto Anita Fløan

nedi gresset - her var det hundens nese som skulle prøves. To parallellspor til "kampen" om å bli selve klubbmesteren, og tre parallellspor til de som tevlet om tredjeplassen. Sistnevnte gikk først og her kom 2 tilbake med alle 6 apportene, mens 1 hadde funnet 5. Enda en superfinale med andre ord!

- Ask og Tuva avgjorde konkurransen uten mer spenning - Ask og Linda ble klubbmestere med 4 apporter på finalen og Tuva og Wenche ble nr 2 med 3 apporter.

Kort fortalt fikk vi nok en uavgjort etter andre superfinale mellom Mia og Jelly (begge fant 5 apporter), men etter tredje superfinale trakk Mia og Kristian det lengste strået og fant 5 apporter mens Jelly og Berit fant 2. Dermed ble det de to som entret 3. plassen på pallen.

Et stoort GRATTIS til Klubbmestrene Linda og Ask!

I 2. superfinale går Jubi og Anita til en 5. plass totalt.

Toppen av lykke for Ailin å få holde en liten valp i fanget.

Valpeført mellom Era (10 uker) og Brutus (7,5 uker)

Resultatet videre ble - nr 4 Berit m/ Jelly, nr 5 Anita m/ Jubi (deltok også på superfinale), og delt femteplass mellom Tone og Trym, og Wenche og Malin.

Gratulerer med flotte resultat til alle og takk for en veldig hyggelig dag :-)

*Linda og Ask går superfinale med et spent publikum i bakgrunnen.
Foto Anita Fløan*

F.v. Wenche R. Krogstad med Tuva, Klubbmester bruksspor 2010 Linda Lynum med Ask og Kristian Isaksen med Mia

Grunnkurs lydighet

Tekst - NVCH Ingridbakkens Luna / Vidar Sagmyr

Klubben har arrangert tre GK-lydighet i 2010. Stig Meier Berg har vært instruktør på samtlige. Kursdeltakerne har lært om kontakt, sitt, stå, dekk og innkalling. De har jobbet med utgangsstilling/ innsitt på venstre side og å gå "på plass". Deltakerne har også lært om belønningsteknikker (godis og lek), timing og motivasjon.

Kurs 1 – start 11. januar

- Kristin Asp m/ flatcoated retriever Balder
- Silje Vennatrø m/ alaskanhusky Tundra
- Jan Nilsen m/ shiba Chikai
- Thorill Sørflakne m/ airedaleterrier Darko
- Maren Bratberg m/ blandingshund Texas
- Anne Elin Hunnestad m/ eng. springer spaniel Leah

Kurs 2 – start 20. april

- Berit S. Johansen m/ blanding Snoopy
- Nils Rønning m/ storpuddel Brego
- Kristine Ulvund m/ polsk gjeterhund Theo
- Håvard Bidtnes m/ strihåret dachs Dimma
- Tone Hellegjerdet m/ storpuddel Storm
- Marita Stokke m/ rottweiler

Kurs 3 – start 24. august

- Camilla Børstad m/ schäferhund Farkas
- Morten Woldmo m/ dobermann Narnia
- Ann Elin Hunnestad m/ eng. springer spaniel Tuva
- Solveig Gulaker m/ engelsk mastiff Tor
- Terje Rabben m/ pomeranian Tyson

Litt om å være på dressurkurs sammen med Tor på 7 mnd. - når man er en jente på 5 år!

Madelen er ei jente på fem år, som er veldig glad i hunden vår Tor. Han er en Engelsk Mastiff på nå snart ni mnd.

Da vi bestemte oss for å begynne på lydighetskurs i Selbu, var det ikke snakk om at hun skulle være igjen hjemme sammen med broren sin, enda vi sa at det kunne bli kjedelig å sitte stille og rolig mens vi vok-sne trente. Men så feil kan man ta. Hun var jo kjempe engasjert i det som skjedde og hadde støtt og stadig en kommentar på lur. Tegnesaker var med hver trening-skveld og det ble noen tegninger til slutt.. Ekstra stas var det å få henge dem opp på døra i kjellerlokalet der vi trente.

Hvis jeg gjør noen feil når jeg trener hjemme, så får jeg høre det. Det var ikke slik vi skulle gjøre det, men slik. Og da kommer hun drassende med en haug med gobiter for å trene blick kontakt, sitt og ligg. Dette blir litt komisk når hunden er høyere en hun når han sitter. Men han lyder henne som en drøm :)

Men vi som foreldre har sett i etterkant at både Madelen og sønnen vår på 13 år har hatt utbytte av kurset. De har lært seg noen knep som gjør det enklere å håndtere vårt nye familiemedlem på, som blir veldig stor og sterk.

Madelen har veldig lyst til at vi skal være med på flere kurs for og lære nye ting med Tor. Så det kan hende vi dukker opp på spesialsøk kurs når den anledningen byr seg.

Vennlig hilsen
Solveig, Madelen,
Sverre, Mads og Tor

Tor liker seg godt som hodepute for Madelen.

En av mange tegninger Madelen tegnet i løpet av kurset.

Rapport fra mitt første ettersøk!

Tekst - NVCH Ingridbakkens Luna / Vidar Sagmyr

Søndag 14. november skjønte jeg fort at noe var på gang, siden pappa Vidar sto opp allerede kl 7:00! Yes! Vi skulle på jakt! Var et helt år siden sist nå, så spenningen var til å ta og føle på da vi satte kursen mot Korsvegen ved Melhus.

Vel framme på et gårdstun i Korsvegen møtte vi jaktkameratene til pappa; Erik (Samdal), Jon Magne, Johan og Knut. Her kjøpte vi jaktkort, hilste på en fjortis av en elghund og fikk en kjapp info om jaktterrenget. Grunneier ba oss selvsagt også om å ta hensyn til forvaltningen av viltet i området ved å unngå å skyte rådyrgeiter da disse er såpass viktige for rådyrstammen.

Vi bestemte oss for å starte jakta ved Kolbrandstad Stavkirke. Vidar og Johan (m. sin sønn Knut) som var de eneste med rifler denne dagen ble av jaktleder Erik anvist område å postere i, mens jeg tisset nerveskvetten.

Jeg ble med Erik og Jon Magne som var bevæpnet med haglegevær på en såkalt flankemarsj, der vi gikk en lang runde, rundt et skogsområde som vi vurderte som rådyrland. Så startet vi et drev gjennom dette området i retning mot der rifleskytterne satt. Masse rådyrspor i snøen tydet med en gang på at Erik visste hva han snakket om. Han har nok en god nese han også...

Etter ca et kvarter i skogen smalt det et rifleskudd! Og deretter to skudd til!

Erik og Jon Magne snakket ivrig i jaktradioene sine nå og jeg oppfattet raskt at her kom det til å bli behov for mine kunnskaper innenfor faget ettersøk. Jeg kunne vel egentlig ikke komme raskt nok fram til skuddstedet.

Framme på skuddstedet ventet riflegutta på oss. Og mens pappa tok på meg seletøy og langline forsøkte

Takket være meg ble rådyrbukken lokalisert og forskriftsmessig avlivet.

skytteren å forklare oss hva som hadde gått galt. - For å være helt ærlig så var det fullstendig uinteressant for meg; Nå skulle jeg endelig bruke det jeg har trent på i årevis sammen med Bjørn Henry og Lucas og alle de andre i STBK! Dette lukta helt klart kulere enn gammelt kublod og svamp!

Ca en halvtime etter de fatale skuddene startet vi ettersøket med hele gjengen på slep etter meg. Jeg dro det jeg klarte i lina men gammer'n var sterk og klarte å holde et rolig tempo på oss. Etter ca 50 meter fant jeg dyret bak et stort tre, og markerte det ved å lukte på rådyrbukkens bakre deler. Men før de trege skytterne der bak hadde fått summet seg la det på sprang igjen gitt! Snakk om gjeng!

Nå ble jeg så ivrig at jeg begynte å bjeffe litt faktisk, selv om Pappa sa at det egentlig ikke var lov.

Vel, jeg sporet ivrig videre med litt mer årvåkne jegere med oss nå da, og etter ca 100 hektiske meter gjorde Erik kort prosess med en vomskutt rådyrbukk.

Fatter'n var såpass fornøyd at han ga meg en brødskive med leverpostei på da faktisk...

Når jeg har gjort mitt - er det fint at de andre også bidrar litt!

Jeg sov svært godt den kvelden!

Hilsen Luna

Hei alle sammen

Tekst og foto - Kjersti Zahl

I oktober 2010 fikk jeg godkjent kennelnavnet KROMBO.

Vil gjerne fortelle hvordan det siste året har vært for oss her på Haverneset i Selbu og Kennel Krombo. Vi har stadig vært innom på onsdagtreningen på "tunet". Glade er vi for at vi har denne muligheten også gjennom vinteren. Da får vi opprettholdt kontakten med både 2 og 4 beinte.

I mars deltok jeg på Oppdretterskolen II. Ett fantastisk flott kurs i regi av NKK. Da har jeg fått gjennomført både del I og del II og det anbefales på det varmeste. Man blir jo aldri utlært så det er flott med litt påfyll til tider.

Utstillingssesongen starter alltid for vår del på Sunddalsøra. Da blir bobilen ordnet for sesongen. Dit drar vi om vi ikke har hund som skal stilles også. Det er blitt en tradisjon og da møter vi igjen mange av våre hundevenner som vi da ikke har sett i løpet av vinteren. Skikkelig hyggelig og trivelig. Resultatet ble Cert og BIR begge dager.

13. juni startet den "lange" ferieturen. Da dro Gunn A. Halle og jeg på 3ukers aleneferie med hundene. I hver vår bil med 2 hunder gikk turen til Røros via Oslo til Jønköping hvor det var en 3 dagers utstilling. Jeg valgte å melde på Birch lørdag og mandag. Utstillingen på lørdag ble 2BH og res.CACIB. På mandag var kanskje forventningen litt større, men den gang ei, for dommeren skremte Birch og da var denne utstillingen ødelagt for vår del.

Den "lange" ferieturen gikk videre til Verdensutstillingen i Herning, Danmark. Da Gunn måtte returnere til Norge fikk jeg kjøre videre sammen med Kirsten og Arild Furseth. Hyggelig reisefølge og takker for at jeg fikk kjøre videre sammen med dem.

Verdensutstillingen var en stor opplevelse. Der fikk jeg sett ca. 25 kromfohländere og deres eiere. De fleste var fra Tyskland og hundene var av glatthårsvarianten. Ellers var Birch og jeg eneste deltaker fra Norge. Birch stilte seg ikke fra noen god side. Opplevelsen i Jønköping satt nok i kropp og hode. Resultatet ble "Very God" (flat rød). Arrangementet er det ikke noe å utsette på synes jeg. Organiseringen av utstillingen/campen var helt topp.

En uke etter utstillingen i Herning kom Sverre med fly til Billund. Da startet vi vår 3 ukers ferie sammen med Gunn og Geir som ble en varm og flott ferie i Danmark, Sverige og Norge. Å nå er det bare og starte planleggingen av neste års tur.

Almita og Birch

Da Bjerke sto for tur i midten av august var jeg litt spent. Vi hadde ikke vært på utstilling etter Herning. Vi manglet det "store" certet. Håpet var stort om utstillinga ga uttelling. Angelina (søster) stilte sammen med oss. Birch/mor var kjemeflinke begge dager. B og A fikk Cert begge dager og CACIB på søndag. Birch ble BIM, og tittel Norsk vinner 2010 har gutten fått. Jippi, en kjempestolt eier.

Ellers har vi deltatt på utstillingen til Hundefestivalen. Birchegutten har da fått 6 "små" cert og 1 "stort" cert, så da er det bare og krysse fingre for Nordisk utstilling på Lillestrøm i november. 15. November fyller han 2 år!

Andre aktiviteter 2010

- Vi har deltatt på 2 agiltykurs med Janniche Rynning. Kanskje tar vi steget og deltar i hopp neste år.
- Almita ble påmeldt på sporkurs, men det ble litt amputert da vi reiste på ferie før kurset var ferdig. Men hva gjør vel det da vi har fått trent både blodspor, pinnespor og fotspor.
- Litt spesialsøktrening har det også blitt. Håper det blir anledning til litt mere trening fremover.
- I februar ble jeg valgt inn som varamedlem i NKK region Trøndelag.

Jeg vil takke klubben/styret for godt engasjement i 2010.

Til medlemmene; MØT OG STØTT OPP OM ARRANGEMENTER KLUBBEN HAR.

Ingen ting gjør seg selv!!!!

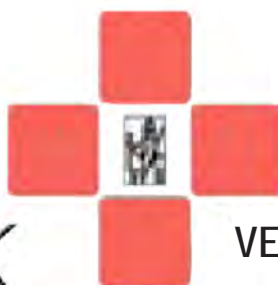
Da vil jeg ønske dere alle en riktig god jul og godt nytt år.

Med hilsen
fra Kjersti, Birch og Almita

STJØRDAL
DYREKLINIKK

SMÅDYRKLINIKK
GODKJENT AV
DEN NORSKE
VETERINÆRFORENING

Sandgata 5, 7500 Stjørdal

Hos oss finner
du 5 veterinærer
med hvert sitt spesialområde
og 7 dyrekjære assistenter
som alle ønsker å ta
best mulig vare på
deg og ditt kjæledyr!

Les mer om oss på
Facebook
bloggen og
hjemmesiden vår!

www.stjordal-dyreklinikk.no
www.facebook.com/stjordaldyreklinikk
www.stjordaldyreklinikk.wordpress.com

Ring for time - 74 84 00 90
Mandag og torsdag 08.00 - 18.00
Tirsdag, onsdag og fredag 08.00 - 16.00

E-post: resepsjon@stjordal-dyreklinikk.no / fax 74 84 00 99

Barmarkskjøring - hva er det?

Tekst - Synne Lier Hembre

Barmarkskjøring er kort fortalt et løp for hunder der de trekker deltakeren på sykkel, sparkesykkel, vogn eller man kan løpe selv bak hunden.

Vi deler inn klassene slik

1. Snøreløping
2. Sykkel 1 hund
3. Sparkesykkel 1 hund
4. Sparkesykkel 2 hunder
5. Vogn 4-spann
6. Vogn 6-spann
7. Vogn 8-spann

Hundene skal spennes i line med avfjæring som hele tiden skal være festet til kjøretøyet. Linen skal ikke være lenger enn 2,5 m utstruktet.

Alle raser, store som små er velkomne i barmarksløp. Mest brukt er pointer, vorstehhund, husky's og en blanding kalt "greyster" som er en blanding mellom greyhound og vorsteher. Selv kjører jeg med border collien min Sammy på 1,5år. Vi er mest med for moroskyld.

Start og løpsregler

- Deltaker skal vente bak startlinjen til startsignal gis.
- Deltakeren skal holde seg bak hunden igjennom hele løpet.
- Deltaker skal ikke pace hunden ved å løpe foran.

Meg og Sammy på løp i Järpen, Sverige.

- Det er forbudt å dra eller tvinge den til å løpe framover på noen som helst måte.
- Hvis en hund blir skadet eller slutter å løpe framover av en eller annen grunn får deltakeren ikke fullføre løpet.

Løypene: Er ofte varierte, med utfordrende svinger og underlag. Trening på variert underlag er å anbefale før du prøver deg på et løp.

Vognklasse: 6-spenn med 4-hjulsvogn

Det beste med løpene er stemningen. Alle er imøtekomende, gratulerer hverandre med seier eller bare god innsats. Det er premieutdeling, grilling, historier, treningstips ++.

Det er veldig morsomt, trivelig og ikke minst lærerikt å være på slike arrangement! Jeg anbefaler dette for alle. Hundene synes det er kjempe kult og det er fin miljøtrening å ta med hunden selv om du bare er tilskuer.

I nordisk stil foregår løpene på vinteren der deltakeren går på ski bak hunden. Hunden har enten sele med drag til pulk eller bare i strikk festet til deltakeren. Det konkurreres i begge deler. Distansen kan være fra 5 – 30 km ut i fra hvilken klasse man deltar i.

Distanse: 4 – 12 km, avhengig av kjøretøy, alder og temperatur.

I vognklasser og sparkesykkel kan menn og kvinner kjøre mot hverandre. I snøresykling og snøreløping deles menn og kvinner opp i klasser hver for seg.

Alt du trenger for å være med er helst en godt trent hund, sele, snøre med strikk, magebelte og en porsjon guts - så er dere i gang!

Sparkesykkel 2-spenn

Nordisk stil

JaRo`s Hund ønsker alle sine kunder og hundevenner en God jul og ett Godt nytt hundear!

Din forhandler av

-kun norske råvarer
-kun animalske produkter
-vitaminisert
-fullfør og tilleggsfôr
-forhandlere over hele landet

**VOM
OG
HUNDEMAT**

meget høy smakelighet!

www.vomoghundemat.no

www.jaroshund.no

SIKRER:
-fin pels
-god fordøyelse
-rask restitusjon
-økt utholdenhet
-færre skader

Forhandler:
JaRo`s Hund
mob:91895319

 Back on Track®

www.jaroshund.no – post@jaroshund.no

Janniche Rynning tlf 918 95 319